

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

14. ÅRGANG NR. 2 APRIL 2000

Demokratiet i skraldespanden

“Fremtidens største udfordring handler ikke om - på længere sigt i hvert fald - hvorvidt udlændinge skal integreres i Danmark, men om hvorvidt Danmark integreres i verden.

Danmark har fornyet sig gennem den inspiration, der er kommet fra andre kulturer. Og det gør ikke spor, fordi det afgørende er ikke at bevare den såkaldte danskhed (for hvad er det?), men at fastholde grundlaget for velfærdsstaten, og det er ikke betinget af sprog, hudfarve, etnisk baggrund osv. men af solidaritet og en udstrakt fællesskabsfølelse - med verden.”

Således skrev det radikale folketingsmedlem Henrik Svane i Kristeligt Dagblad 20. januar, og dette citat burde bøjes i neon og hænges over ethvert dansk barns seng som udtryk for essensen af det forræderi, vore politikere begår i disse år. Så ville ungdommen kunne vokse sig stærk til retsopgørets dag under den gamle devise: *Aldrig tale derom, altid tænke derpå.*

For i virkeligheden er udlændingesagen, som vore politikere så gerne vil have gjort til et “kompliceret” spørgsmål, uhyre en-

kel. Som biskop Kjeld Holm skrev i Information 27/3 1998: “Enten er man for eller imod indvandrere”.

Hvis side vore magthavere er på, er der ingen tvivl om efter Østrig-sagen: Selv en demokratisk afgørelse vil ikke blive accepteret af disse folkemordere, hvis magt er bygget på en syntese af de gamle 68'eres ideologi og den fædrelandsløse kapital diktat.

Det var ellers halvfjerdsernes venstrefløjsfilosoffer, der advarede mod den “venlige fascisme”, hvor alle “ansvarlige” kræfter går sammen for at sikre erhvervslivets profit og hvor der intet ståsted findes uden for det totale system. Det står nu klart, at for de herskende er der kun én snæver vej: Den Sande.

Forsåvidt kunne Østrig-sagen ikke være en mere velkommen markering - nemlig af hvad og hvem Fjenden egentlig er.

Hvem kan undre sig, hvis dissidenters forsøg på at genetablere den demokratiske proces nu erstattes af simpelthen en registrering af, hvem der fremover gør hvad til støtte for koloniseringen af Europa?

Læs videre side 2, 3 og 4

Hjemsendelse nødvendig

Antallet af fremmede i Danmark vil stige, hvis ikke massive hjemsendelser finder sted. En sådan repatriering er fuldt ud mulig og lovlig.

Side 12.

Sigende brevveksling

Uddrag af DDF-formandens korrespondance afslører politisk korrekte krumspring og besynderlige forhold hos Venstres Ungdom, DR, Politiken og B.T.

Side 14.

Udsigt til borgerkrig

Ifølge islam-forskere kan enhver “moderat” muslim i morgen være en hellig kriger. Der er ringe udsigter til at standse koloniseringen af Europa på demokratisk vis.

Side 17.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand

Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent

Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12

Lokale kontaktpersoner:

København:

Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 32 59 77 40
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(form. og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:

Bibliotekar Harry Vinter
(styr.- og red.medlem), tlf. 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Sydsjælland:

Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:

Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:

Fhv. politiassistent Erik Dago, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:

Ekspedient Ellen Ewers (styr.medl.),
tlf. 74 43 51 57,
Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:

Fhv. overlærer Ingrid Mathorne,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:

Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:

Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:

Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:

Afdelingsforstander P. H. Bering,
tlf. 98 14 71 12

Tonen skærpes

Under et af sine besøg på Cuba lovede Tysklands nuværende kansler Schröder i 1986 sin ven Fidel Castro, at når han engang blev tysk regeringsleder, ville Castro blive inviteret til Tyskland. Schröder holder sit løfte: Ved udstillingen Expo 2000 i Hannover den 26. juli vil den cubanske fører være til stede.

Under Castro er der myrdet 17.000 politiske modstandere af hans regime, og 100.000 har været i koncentrationslejr. Den kommunistiske diktator afviser hårdnakket enhver tale om at indføre demokrati (forsåvidt er han på alle måder værre end general Pinochet).

Alligevel har Europas statsledere ingen betænkeligheder ved at være i stue med Castro - man husker også Nyrup Rasmussen i en mere end høflig diskussion med ham til en konference sidste år -, og han gøres altså endog til en hædersgæst af lederen af den førende europæiske magt.

Men når det kommer til en demokratisk valgt politiker i Østrig, Haider, der ikke har så meget som krummet et hår på en modstanders hoved, og hvis "racistiske" holdning åbenbart kan forenes med, at han flere gange har deltaget i festligheder for Martin Luther Kings borgerrettighedsbevægelse i USA - ja så kender den hadefulde hysteriske afstandtagen ingen grænser. "Jeg spiser ikke med fascister", var den belgiske forsvarsministers forklaring således på sin udebliven fra et EU-møde, hvor en minister fra Haiders parti deltog.

Konklusionen må være, at man åbenbart kan myrde og terrorisere alt, hvad

man lyster, når blot man er "progressiv" og fremfor alt ikke kalder sig national eller højreorienteret.

Den lignende situation i Danmark karakteriseres i en bog, der udkom i vinter, Geoffrey Cains "Ondskabens Ikon" om mediernes og det øvrige Over-Danmarks behandling af Pia Kjærsgaard. Heri skildres den hidtil usete hetz, som Kjærsgaard har været udsat for fra selv borgerlige aviser som Jyllands-Posten og Berlingskeren. Heksen havde fået sin bekomst takket være "de gæve gutter på Nørrebro", skrev den sidstnævnte avis' kronikredaktør kort efter overfaldet på Kjærsgaard i 1998, og alle gode kræfter kunne fryde sig over afstraffelsen. For Over-Danmark er Kjærsgaard en rotte med urent blod, en slange, et ekskrement, en nazist, en morder, et svin osv. osv. - alle sprogets laveste gloser har været anvendt.

Når man iagttager landsødelæggernes fremfærd mod oppositionelle, bliver man omvendt helt benovet over den kølige tilbageholdenhed, disse hidtil har magtet at udvise. Også Danskeren fremstår i forhold til fx tonen i Politiken som et videnskabeligt tidsskrift. Men måske er det på tide at skærpe tonen. Ikke for at løbe i hælene på modstanderens platheder, men fordi et for objektivt tonefald tilslører, at vi ikke står over for en uafvendelig "samfundsmæssig proces", men skyldige landsforrædere af kød og blod - konkrete ansvarlige enkeltpersoner, hvis gerninger ikke kan dadles hårdt nok, og som fortjener at stemples og tugtes for at berede vejen for et kommende opgør.

Indholdsfortegnelse

EU's Uhellige Alliance	side 3
Stockholmskomplotet	side 4
Set på nettet	side 7
Anti-udvandringspolitik	side 8
Skjuleleg	side 8
Brevkassen	side 9
Vejen til verdensherredømmet	side 10
Nordbrandt og muhamedanerne	side 11
Heiberg og Glistrup	side 11
Advarsel	side 11
Masse-hjemsendelsernes nødvendighed og lovlighed	side 12

Fra formandens skrivebord	side 14
Milepæl i nordisk sociologi	side 15
Bekæmpelsen af den muslimske epidemi	side 17
Europas voksende sigøjnerproblem	side 20
Talerstolen	side 22
Danmark Rundt	side 24
Verden Rundt	side 27
Bøger og tidsskrifter	side 30
PC-banko	side 32
Møder	side 32
Bestillings- og indmeldelseskupon	side 32

EU's Uhellige Alliance

Mere og mere får nutidens EU-landes fremfærd til at minde om Europas "hellige alliance" i årene efter 1815. Vil denne alliances brug af militære magtmidler over for ulydige nationer også blive kopieret af EU?

"Den Hellige Alliance" dannedes af det europæiske kontinents sejrige stormagter, Preussen, Østrig og Rusland, da de i 1815 sammen med Storbritannien endelig havde fået bugt med Napoleon og hans omvæltende og aggressive Frankrig. Alliancen påberåbte sig ædle og uangribelige formål: at sikre freden, religionen og retfærdigheden i Europa, altså en ny "verdensorden" i den europæiske verden. Denne orden skulle bygge først og fremmest på "legitimitet", nemlig fyrsternes ubestridte ret til at herske i deres arvede lande, sådan som de var afgrænsede efter Napoleonskrigene. Også de fleste øvrige lande i Europa tiltrådte alliance, således Danmark i 1816. Dermed havde man skabt den tids Europæiske Union.

Den Hellige Alliance viste imidlertid snart sit andet ansigt som et reaktionært forbund af faktisk enevældige monarker, der med alle midler forsvarede deres "retfærdige" magt over for folkenes krav om frihed og medbestemmelse, politisk og nationalt. Om nødvendigt skulle genstridige undersåtter sættes på plads med militære midler. Det skete bl.a. i Italien i 1821 og i Spanien i 1823. Der foresloges endda oprettelse af en fælles Europa-hær, der skulle kunne sættes ind mod de frække frihedskæmpere, hvor de end stak hovederne frem. I stedet fik det slagne og reaktionære Frankrigs tropper i 1823 til opgave at rykke ind i Spanien og genoprette den enevældige kongemagt dér efter at have nedkæmpet frihedspartiet og afskaffet landets friere forfatning. I Tyskland oprettedes en "centralinkvisition", der skulle overvåge liberalt og nationalt indstillede "demagoger". De blev holdt nede ved streng censur og alskens forfølgelser. Kun England fastholdt, at stormagtsforbundet ikke måtte udvikle sig til en "verdensregering", der skulle overvåge staternes indre forhold, altså især deres forfatninger og regeringsdannelser. Men først revolutionerne i 1830 og 1848 gjorde en ende på Den Hellige Alliances forsøg på at holde hele Europa i en politisk skruestik.

EU som hellig

Når man betragter vore dages EU og da navnlig Unionens udvikling i de seneste

år, må den historisk bevandrede forbavses over lighedspunkterne mellem den og Den Hellige Alliance. Begge søges retfærdiggjort først og fremmest med nødvendigheden af at sikre freden efter ødelæggende krige. Datidens påberåbelse af "religionen" er afløst af nutidens mantra "menneskerettighederne". Og "retfærdighed" var jo dengang som nu et smukt begreb, der i sin uklarhed lod sig udlægge efter magthavernes forgodtbefindende.

Længe har EU-propagandisterne søgt at fremføre Unionens demokratiske karakter som en garanti for dens respekt for medlemmernes egenart og hævdet, at den ikke ville blande sig i deltagerlandenes indre anliggender eller indenrigspolitiske

Den østrigske statsmand fyrst Metternich, der kom til at stå som den dominerende kraft bag "den hellige alliance" 1814-1848.

forhold. Flere og flere udviklinger har dog for længst rejst tvivl herom, ikke mindst EUs såkaldte "Handlingsplan mod racisme" fra 1998, hvor Kommissionen åbenbart i den hellige "anti-racismes" navn lægger op til stærke indgreb i de enkelte medlemslandes forhold, om nød-

vendigt med midler, der hidtil har været forbeholdt totalitære samfund (se Danskeren 1998 nr. 6 s. 3).

Østrig: prügelnabe og advarsel

Med angrebet i år på medlemslandet Østrigs ret til selv at danne sin regering på grundlag af de østrigske vælgers stemmeafgivning ved et frit og demokratisk valg, hvor alt er gået rigtigt til, har EU og de andre EU-landes regeringsledere imidlertid afsløret fuldstændig foragt for et lille medlemslands selvstændighed og ret til selv at ordne sine indre forhold. Ligesom "Den Hellige Alliance" i sine velmagtsdage anså det for sin ret og pligt at gribe ind imod den tids "venstreorienterede" og "revolutionære", hævder EU og dens ledere nu en ret og pligt til at gribe ind med sanktioner og andre repressalier mod lande, hvor vælgers stemmer giver regeringsindflydelse til påstået "højpopulistiske" eller "fremmedfjendske" partier; de skal holdes nede eller i hvert fald uden for al indflydelse. Folkets eller dets vælgers afgørelse skal altså være uden betydning, når EU-herrerne bestemmer sig for det.

Det er heller ikke bare det gamle nazitysk-indlemmede Østrig, der rammes af magtanvendelsen. Det gøres ganske klart af fremtrædende EU-kredse, at denne nye politik skal kunne ramme ethvert EU-land, som måtte forbyde sig mod regelen om, at "højreekstreme" partier og deslige skal holdes uden for enhver politisk indflydelse. Om "venstreekstreme" ditto siges derimod intet af disse mestendels socialistiske eller socialdemokratiske politikere, der repræsenterer regeringer, hvoraf flere rummer nuværende eller tidligere kommunister eller andre anti-parlamentariske figurer.

EU får midlerne

Samtidig hører vi den nye romerske kommissionsformand Prodi proklamere, at EU skam nu allerede har en fælleseuropæisk regering, hvormed den stortalende italiener må mene sin kommission, og at der også allerede er skabt en Europa-hær igennem de aftaler, der nu træffes om EU-landes afgivelse af militære styrker til fælles aktioner.

Det selvfølgelige spørgsmål må derfor være, om det næste skridt bliver, at denne Europa-hær skal sættes ind imod de medlemslande, som trods alle advarsler lader deres folks og vælgeres afgørelse stå ved magt, også selv om frie valg skulle give de kriminaliserede "højreekstremer" politisk indflydelse. Skal bandlysningsen af de "ikke stuerene" gennemtvunges - om nødvendigt med militær magt som under den tidligere "hellige alliance"?

EUs propagandister og lobbyister vil - næsten så sikkert som amen i kirken - forarget og hoveddrystende pege fingre ad de tåbelige og ondskabsfulde fanatikere og bagstræbere, der viser deres fuldkomne mangel på og foragt for virkeligheden ved at fremføre den slags fantasifostre. Der er blot det kedelige ved det, at det ville de nok også indtil for nylig have gjort, hvis nogen blot antydede, at EU og dens ledere kunne finde på at blande sig i medlems-

landenes nationalt livsvigtigste indre forhold så som frie valg og regeringsdannelse på grundlag deraf!

S.D.

"Toneangivende kredse i EU ser Østrig-sanktionerne som en forsmag på, hvad man skal vente sig i fremtidens EU. De vil have 'Østrig-doktrinen' nedfældet i et såkaldt charter om EU-borgernes rettigheder."

.....
"Østrig-problemet sætter eftertrykkeligt den nationale selvbestemmelse på dagsordenen."

(Ralf Pittelkow i Jyllands-Posten 27/2 2000).

Den nye "hellige alliances" førstemand, EU-kommissionsformand Romano Prodi, der lod forstå, at andre EU-lande kan vente samme behandling som Østrig, hvis vælgerne stemmer forkert, og fastslog: "Dette er den nye virkelighed ...".

Stockholmskomplottet

Aktionen mod Østrig på grund af udfaldet af det østrigske valg viser, hvor langt den siddende magtelite er parat til at gå for at bevare sine positioner og undgå regeringer, der vil hindre islamiseringen af Vesteuropa.

Sanktionerne er en krænkelse af EU-traktaten. Denne fortæller nemlig i detaljer, hvilken fremgangsmåde der skal følges over for et medlemsland, som tilsidesætter menneskerettighederne "groft og vedvarende". Men det har Østrig ikke gjort. Og aktionen er i øvrigt heller ikke vedtaget på den måde, Traktaten kræver.

Her er juraen - og de uhyggelige konsekvenser.

Af Ole Hasselbalch

De europæiske landes forfatninger - grundlove, som vi kalder det i Danmark - bestemmer, hvorledes regeringerne skal udpeges. Det gennemgående princip er ligesom hos os, at vælgerne bestemmer, hvem det skal være. Regeringen udpeges nemlig - efter i øvrigt lidt varierende principper - på en måde, som sikrer, at den har et vælgerflertal bag sig.

Statskup

Forsøger nogen at omgå disse regler, således at landet altså får en anden regering, end valgets udfald tilsiger, er han på farlig vej. Man vil så tale om statskup. Dette udtryk bruges således om situationer, hvor nogen, der ikke er berettiget til regerings-

magten i henhold til de forfatningsretlige regler, alligevel tilegner sig magten gennem uregelrette, måske endog militære midler.

EU-reglerne

Traktaten om Den europæiske Union, artikel 6, bestemmer, at "Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne". Den afspejler i så henseende stort set regler, der i forvejen findes i de europæiske forfatninger. Samtidig siger artikel 6 i øvrigt, at "Unionen respekterer medlemsstaternes nationale identitet".

Artikel 7 bestemmer, hvordan det skal afgøres, om artikel 6-principperne er overtrådt, og hvordan konstaterede overtrædelser sanktioneres. Det fastslås således, at sanktioner kan iværksættes efter et medlemslands "grove og vedvarende over-

trædelser". Om sådanne foreligger afgøres ved enstemmighed i et ministerråd bestående af de øvrige landes regeringschefer. Der kræves tillige samstemmende udtalelse fra Europaparlamentet og forudgående høring af det land, der påkalder sig kritik. Også sanktioner skal vedtages på særlig vis. Således kan det kun med kvalificeret flertal besluttes at suspendere visse af de rettigheder, den overtrædende stat har efter traktaten.

Det er altså ikke blot op til en samling tilfældige regeringsledere efter eget for-godtbefindende at bestemme, at en medlemsstat har overtrådt menneskerettighederne, endside at pålægge sanktioner i den anledning. Gør de det, overtræder de tværtimod selv EU-traktaten. Dennes regler om fremgangsmåden ved pålæggelse af sanktioner er jo netop indført for at hin-

dre, at overlede eller egeninteresserede regeringer sætter fordømmelser og sanktioner i gang i utide.

Hvad foregik der i Østrig-sagen?

Det, vi véd nu, er, at statsminister Nyrup Rasmussen ikke desto mindre har kastet os ud i sanktioner over for Østrig i anledning af den regeringsdannelse, det østrigske valg indebar, og som førte Haideres Frihedsparti ind i regeringen.

Nyrup har undladt at informere Det udenrigspolitiske Nævn forinden, sådan som den danske Grundlov foreskriver. Endvidere er sanktionerne ikke vedtaget på den måde, nævnte traktatregler bestemmer - selv om de efter det foreliggende er tilkendegivet af regeringslederne på EU's papir. I stedet er aftalen om sanktionerne tilsyneladende truffet i pausen mellem laksen og kalvefileten under holocaust-konferencen i Stockholm.

– Man anede, at denne begivenhed havde en anden og for de deltagende middagsherrer mere interessant dagsorden end den, der lå i at sikre svenske skolebørns kendskab til de ulykkelige begivenheder i Europas fortid.

Den formelle begrundelse for sanktionerne

Begrundelsen for Østrig-aktionen svarer til den, der gang på gang anvendes af politikere med en forældet indvandringspolitik: De beskylder nye kræfter, der trænger sig på, for nazistiske tilbøjeligheder, manglende respekt for menneskerettighederne og deslige.

Der savnes bevis for, at disse beskyldninger mod det østrigske Frihedsparti holder stik. Man bliver ikke menneskerettighedskrænker af at modsætte sig massiv fremmed indvandring. Og det, der afgørende karakteriserer nazismen, er for det første tanken om, at der skal skelnes mellem mennesker efter race, og for det andet, at samfundet skal styres af en elite og ikke gennem demokratiske valg. Frihedspartiet tilslutter sig ingen af delene, og beskyldningerne om, at partiet har et nazistisk præg, kan overhovedet kun gøres troværdig, hvis man komplet forvrider opfattelsen af, hvad nazisme er.

Specielt ankes der over forskellige udtalelser fra Frihedspartiets leder, Jörg Haider. Men hvad har han sagt, og i hvilken sammenhæng er det sagt? En hel "anti-racismeindustri" er som bekendt beskæf-

tiget med at opbygge billedet af en truende "ekstrem højrefløj". Hvor ofte er DDF's ledelse ikke blevet refereret for noget, den aldrig har sagt og gjort?

Alvorligst hævdes en udtalelse at være, i hvilken Haider skal have rost Hitlers beskæftigelsespolitik. Ifølge Peter Buhl i bogen Det nationale Gennembrud (s. 90) er der imidlertid foregået det, at Haider stillet over for en socialdemokrat, der under en beskæftigelsesdebat beskyldte ham for at foreslå ting, der lignede noget fra Det 3. Rige, kvikt replicerede, at dette rige dog havde en ordentlig beskæftigelsespolitik, hvilket socialdemokraterne i Wien ikke engang var i stand til at føre.

Hvis det er dette, Haider har sagt, er det svært at tage hysteriet højtideligt.

- Hovedelementet i Hitlers beskæfti-

gelsespolitik var i øvrigt, at han igangsatte massive offentlige arbejder for at få de arbejdsløse i gang. Det samme gjorde som bekendt socialdemokraten Stauning i Danmark. En dansk kritik specielt af en sådan beskæftigelsespolitik kan altså dårligt undgå at klinge hult.

I parentes bemærket har Frihedspartiet tidligere været grundlag for en østrigsk regering. Men den var socialdemokratisk. Frihedspartiet havde ved den lejlighed - i perioden 1983-86 - tre regeringsposter, uden at det påkaldte sig nogen reaktion fra velmenende regeringsledere i andre lande. Det østrigske socialdemokrati har omvendt i tidens løb haft 4 ministre med

en fortid som topnazister (uimodsagt oplysning fra Haider til to østrigske journalister i TV 6/2). Heller ikke dette har af født reaktioner.

Hysteri eller magtpolitik?

Der er således ingen legitim basis for den aktion, der er iværksat mod Østrig:

Der foreligger ingen menneskeretskrænkelser som påstået. Der er end ikke ført blot skyggen af et sandsynlighedsbevis for, at den nye østrigske regering pønser på sligt, men nærmest bevis for det modsatte. De andre vesteuropæiske lande har heller ikke reageret ved en tidligere tilsvarende lejlighed, hvor Frihedspartiet kom i regering. Den eneste forskel til den gang er, at det da var det østrigske socialdemokrati, der udnyttede Frihedspartiets stemmer.

Aktionen må således enten bedømmes som et selvsagt hysteri eller som et forsøg på i strid med det resultat, der fulgte af det østrigske valg, at undgå en regeringsdannelse uden om det østrigske socialdemokrati.

Såfremt det sidste er korrekt, og det forholder sig som hævdet i pressen, nemlig at aktionen er påkaldt af den afgående socialdemokratiske østrigske regeringschef, er der endog tale om medvirken til noget, som teknisk set er et forsøg på statskup.

Men i al fald er der fra regeringsledernes side tale om et groft brud på EU-traktatens artikel 6, der som nævnt kræver respekt for demokratiet, og på artikel 7 om sanktioneringen af menneskeretskrænkelser. Disse bestemmelser er de i embeds medfør forpligtet til at respektere, og denne forpligtelse kan de ikke bare krænge af sig ved at påstå, at de handler uden for EU. Når EU-traktaten er så specifik på dette punkt, er det naturligvis netop for at undgå, at EU-regeringer begynder at føre korstog mod hinanden i utide.

Denne bedømmelse mildnes selvsagt ikke i kraft af, at Nyrup hævder, at vi ikke kunne bære at gå enegang i denne sag. For det første kan enegang jo være ligegyldig, hvis der som påstået er tale om en aktion uden for EU. For det andet er det kommet frem (således Jyllands-Posten 2/2), at grækerne også modsatte sig aktionen.

Nye toner i Europa

Det seneste år har være præget af en række bemærkelsesværdige nyskabelser på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område:

Først blev vi involveret i et folkeretsstridigt militært angreb på Serbien. Påskudet var bl.a., at der foregik omfattende drab på albanere, som lægeholdene, der efterfølgende rykkede ind, imidlertid har haft svært ved at verificere (Reuter, jf. JP, notits 1/11 1999). Tillige henvistes til, at det er albanerne, der har det historiske krav på Kosovo - hvilket imidlertid er misvisende (Østmonitor 1998/2).

Dernæst skulle vi så iværksætte represalier mod Rusland, idet den danske regering véd bedre, hvorledes man håndterer tjetjenere, som - sandsynligvis i nogen grad opmuntret af NATO-støtten til albanerne - fra almindelige røverier og kidnapning af nødhjælpsarbejdere gik over til at gøre militært indfald i naboregionerne for at indføre islamisk styre.

Så kom Østrig-aktionen.

Og på det seneste forlyder det, at den tyske forbundskansler mener, at EU skal modsætte sig, at italienske partier med såkaldt nyfascistisk tilknytning evt. deltager i en italiensk regering, sådan som det er sket en gang før i de senere år. I tråd hermed har den belgiske udenrigsminister forlangt "demokratisk overvågning" af medlemslandene.

Perspektiv

Hvad dette kan udvikle sig til er ikke godt at vide. Hvem vil i fremtiden ikke acceptere hvem? Hvilke kriterier er afgørende for, om nogen hænges ud? Hvad vil en sådan udhængning indebære?

Man kunne således være fristet til at opfatte regeringscheferne som en flok forvirrede høns, der farer kaglene rundt og ikke er værd at tage højtideligt.

Men det ville være letsindigt. For det drejer sig trods alt om personer i samfundets højeste magtpositioner - ja, endog med

fingeren på atomafrækkeren - som ikke kan undgå at være klar over, hvad de gør, og som i hvert fald har et ansvar for, hvad de foretager sig.

Det er derfor uhyre vigtigt, at offentligheden forstår, inden det bliver for sent, at vi har at gøre med magtmennesker, som enten ikke vil respektere demokratiets spilleregler, eller som ikke evner at forstå, hvad disse regler går ud på:

Regeringslederne overtræder klare traktatregler og demokratiske principper, som de ifølge deres embeder er forpligtet til at respektere. De negligerer uden videre kendsgerningerne i sagen. I stedet for at holde sig til disse, forsøger de med demagogiske kunstgreb at hetze deres egne ønsker igennem. På samme vis affærdiger de indvendingerne mod tilsidesættelsen af den samfundsorden, man troede fast etableret i Vesteuropa, med godtkøbspåstande som f.eks. Nyrups om, at protesterne blot er indenrigspolitisk "drilleri".

Drilleri?

Desværre er det jo således, at Nyrup-regeringen selv har magten til at dømmе, om den har overholdt EU-spilleregler, Grundlov o.s.v. Det afgørende er i praksis ikke, om den har overtrådt disse regelsæt, men om den har et flertal bag sig, som vil undlade at kræve rigstessag.

Uanset denne falske frikendelse er perspektiverne i det skete imidlertid uoverskuelige:

Djævelen kommer som bekendt sjældent to gange i samme skikkelse. Når

slyngler dukker op i politik, præsenterer de sig naturligvis ikke som det, de er, men snarere som det modsatte. - F.eks. ved at markedsføre sig som bekæmpere af et onde, offentligheden umiddelbart forstår.

Læg mærke til, hvorledes "antinazismen" er vokset til så umådelige proportioner i brystet hos Nyrup & Co., at den langt overgår de antinazistiske følelser hos dem, der for 60 år siden endog satte livet på spil for at bekæmpe nazisterne, da de var virkelige og farlige for Europa.

Hvorfor?

Historien gentager sig

Man genkender således forløbet fra kritiske tidspunkter i den europæiske historie, hvor udviklingen bevægede sig i totalitær retning:

Vi står over for magthavere, der ikke lader sig lede af kendsgerninger. I stedet handler de ud fra de idéer, de selv skaber inde i hovedet. De gør dernæst sig selv til herre over, hvad moralen på dette grundlag kræver, og sætter denne selvskabte moral forud for samfundets almindelige spilleregler. Det hele svøbes ind i smukke fraser, og der opstilles et alibi i form af forsikringer om ædle hensigter. Endelig - men ikke mindst - oppiskes en folkestemning til fordel for forehavendet gennem udpegning af nogen, der hetzes og lægges for had.

Lykkes det ikke at stoppe dette nye vanvid i opløbet, vil det komme os alle dyrt at stå.

Set på nettet

Østrigs Frihedsparti

At Europa bevæger sig i en uheldig totalitær retning, er vi nogle stykker, som længe har fornemmet. Men at det skulle gå så stærkt, at vi allerede ved starten på det nye årtusinde, skulle opleve, at et flertal af europæiske regeringschefer undsiger demokratiet i et medlemsland, Østrig, kommer nok alligevel bag på de fleste.

Et sammenrend af socialdemokrater og nuværende og forhenværende kommunister har startet en dæmoniseringskampagne rettet mod Østrigs Frihedsparti og dets leder, Jörg Haider. Om årsagen til kampagnen mod Østrig kan man kun gisne. Sandsynligvis findes der en skjult dagsorden.

Men hvad står Frihedspartiet egentlig for?

Ja, det kan man bedst orientere sig om ved at læse partiets egen hjemmeside, som findes på adressen www.fpoe.at

Siden er naturligvis på tysk, men for folk uden de store tyskkundskaber er det muligt at klikke sig ind på en engelsksproget side, hvorfra der er adgang til et væld af dokumenter.

Europapolitikken

Frihedspartiet har 10 programpunkter for et "borgernes Europa":

1. Større åbenhed og gennemsigtighed: Frihedspartiet ønsker blandt andet, at protokollerne fra Rådets møder bliver offentligt tilgængelige.
2. Nærhed frem for centralisme: EU -samarbejdet præges i større og større grad af ensrettedhed og centralisme. Frihedspartiet ønsker, at subsidiaritetsprincippet respekteres og foreslår at der oprettes en "kompetenceret", som skal beskytte kompetencefordelingen og påtale brud på subsidiaritetsprincippet.
3. En klar kompetencefordeling mellem EU og medlemslandene: Frihedspartiet ønsker en traktatfastsat kompetencefordeling mellem EU og medlemslandene. EU bør kun beskæftige sig med emner, som kræver fælles handling, for eksempel det fælles indre marked.
4. Ingen yderligere undergravning af princippet om enstemmighed: Fler-talsbeslutninger bør kun træffes i rådet indenfor emner, som alle lande er enige om er fælles anliggender. Et fæl-

les budget bør kun findes for anliggender, som alene angår EU.

5. De nationale parlamenter er centre for folkeviljen: Frihedspartiet ønsker en styrkelse af de nationale parlamenters rolle. Råds-beslutninger bør forudsætte tilslutning fra de nationale parlamenter.
6. Udvidet kontrolfunktion til Parlamentet: En vis andel af Parlamentet bør have ret til at nedsætte undersøgelseskomiteer. De talrige svindelsager gør det nødvendigt, at Parlamentet får mulighed for at undersøge de enkelte kommissionsmedlemmers embedsførelse.
7. Udvidelse med nye medlemslande må ikke true jobsikkerheden: Nye medlemslande bør ikke optages før deres økonomiske og miljømæssige forhold er tæt på EU-niveau.
8. Nedsættelse af Østrigs bidrag til EU: Medlemslandene bør løse deres egne problemer med egne ressourcer. Medlemslande, som opfylder Maastricht-kriterierne, har ikke brug for økonomisk støtte.
9. Effektiv indsats imod svindel i EU: Alene i 1997 forsvandt 60 milliarder Schilling på grund af svindel. Kommissionen bør ikke kontrolleres af organer, som er underlagt Kommissionens kontrol.
10. Lovgivning for etniske minoriteter: Etniske minoriteter er en del af unionens kulturelle forskellighed. Der bør indføres fælles bindende love, som garanterer minimumsrettigheder for etniske minoriteter. Det inkluderer blandt andet "europæiske regioner". Regionalt samarbejde på tværs af landegrænser bør styrkes.

Indenrigspolitik

Hjemmesiden oplister 20 "løfter" afgivet af Frihedspartiet:

1. Vi lover at gennemføre besparelser: Østrigs gæld overstiger 60% af bruttonationalproduktet. Målet er et gældfrit Østrig.
2. Vi lover mere demokrati: Et krav underskrevet af 100.000 borgere bør kunne udløse en folkeafstemning.
3. Vi lover mere frihed: Man bør ikke kunne tvinges til at være medlem af en forening.

4. Vi lover at beskytte holdningsfrihed: Østrig er det sidste land i Europa med statsligt mediemonopol. Tvunget licensbidrag bør afskaffes.
5. Vi lover mere retfærdighed: Alle mistænkte bør stilles for en dommer. I dag kan politikere kræve, at der ikke rejses tiltale. Dommere bør ikke udpeges af politiske partier.
6. Vi lover bedre kontrol: Statsrevisionen bør være uafhængig af politisk kontrol.
7. Vi lover besparelser ved at reducere bureaukratiet.
8. Vi lover at reducere regeringens størrelse.
9. Vi lover at afskaffe politikernes privilegier.
10. Vi lover at reducere tilskud: Skatteenedsættelse er bedre end tilskud.
11. Vi lover skatteenedsættelser.
12. Vi lover at beskytte Østrig som et tiltrækkende erhvervsland.
13. Vi lover at sikre alle pensioners købekraft.
14. Vi lover at nedsætte familiernes skatte tryk.
15. Vi lover at beskytte sundhedssystemet.
16. Vi lover høj prioritet til østrigernes sikkerhed: Offerets rettigheder bør have højere prioritet end gerningsmandens rettigheder.
17. Vi lover, at vi ikke vil lade Østrig blive et indvandringsland: Illegale indvandrere skal kunne udvises, og der bør ikke gives statsborgerskab til børn.
18. Vi vil sikre os, at Østrig ikke overlader flere rettigheder til EU.
19. Vi lover at ændre lejeboliger til ejerboliger.
20. Vi lover at forbedre miljøbeskyttelsen og sikre Østrigs vandressourcer.

Det er svært at få øje på noget "ekstremt højreorienteret" endsige "nazistisk" i Frihedspartiets programpunkter (se herom også P. N. Buhls bog "Det nationale gennembrud"). Men folk, der har fulgt den hjemlige udlændinge "debat" vil vide, at det ingenlunde er en forudsætning for at blive tillagt sådanne synspunkter.

Generelt må man sige om Frihedspartiets hjemmeside, at den er aldeles blottet for traditionel underholdningsværdi. Den er dødkedelig, men til gengæld dybt seriøs.

For den, som vil vide, hvem det er, Europas humanistiske, internationalistiske, multikulturelle og Islam-underdanige elite har erklæret krig, er denne hjemmeside en guldgrube.

Det er DIG, de har erklæret krig!

Harry Vinter

Anti-udvandringspolitik

Årligt bliver omkring 15.000 vildt fremmede, fortrinsvis muslimer, "nye danskere", ofte ved ganske grundlovsstridigt at få indfødsret via ansøgning til statsamtet, udenom Folketinget. Men dette er kun den halve, frygtelige sandhed om Danmarks aktuelle befolkningsudvikling. Mindst lige så mange af vore bedst begavede ægte landsmænd rejser nemlig hvert år mere eller mindre permanent til udlandet, fordi vore elendige politikere har lavet et samfund, hvor næsten kun middelmådigheder med partibogen i orden kommer til vejrs. Mens det fremmede befolkningselement i landet altså uforholdsmæssigt vokser pga. en på alle måder uhæmmet vækst, formindskes vor danske stamme således ikke kun uheldsvangert meget via naturlig afgang forårsaget af en "aldrende" befolkningspyramide. De danskere, der burde være kaldet til at stå i spidsen for en - mere og mere illusorisk - dansk nation i fremtiden, flygter i stort omfang herfra og lader den brede masse tilbage som "globaliserings" og en landsforræderisk elites gidsler.

Selvfølgelig bør denne danske hjerneflugt kritiseres, for den er jo en faneflugt midt i landets dybeste nød. Men den er vel at mærke også kun - ligesom masseindvandringen - en forudsigelig konsekvens af den førte politik og må derfor primært lægges politikerne til last.

For at forhindre yderligere masseudvandring må der selvsagt skabes bedre muligheder for at blive belønnet efter fortjeneste her i landet. Men ikke mindst må dansk (gen)indvandring fremmes for at gøre masseindvandringen "unødvendig" (hvis den da nogensinde har været nødvendig): Tyskland har pga. sine afgivelser af områder efter verdenskrigene således i de seneste årtier haft en meget betydelig indvandring af "Aussiedler" fra især de gammeltyske Østområder - folkefæller af tysk afstamning, som i ofte mange generationer har fastholdt deres identitet i det fremmede. Af andre årsager har Danmark jo rundt omkring i verden millioner af ætlinge af gamle landsmænd, der stadig i højeste grad holder kontakten vedlige (jf. 4. juli i Rebild Bakker).

Hvorfor ikke i alt væsentligt lade den "nødvendige" indvandring bestå i med fordelagtige tilbud at lokke nogle af disse 3.-4. generations danskere tilbage til hjemlandet? Et potentielt, veludbygget rekrutteringsnetværk findes allerede i form af talrige organisationer i stil med "Dansk Verdenssamfund", der har til formål "at vedligeholde forbindelsen og styrke sammenholdet mellem danske i og udenfor Danmark, og at samle danske mænd og kvinder i alle verdensdele til fælles arbejde for dansk kultur og danske interesser."

Aldrig har der været brug for alle gode danske kræfter som nu, så utvivlsomt vil mange, der er mere "danske" end vi herhjemme, høre kaldet. Lige så utvivlsomt vil vore "humane" politikere finde en indstrømning af patriotiske og selvstændige danskere farlig og yderst fordømmelig. Holder erfaringerne fra den tyske parallel stik, vil de visen lyde: "Indvandring ja, men endelig kun fremmede og ikke danskere!" Irrationaliteten længe leve.

P.N.B.

Skjuleleg

Gennem snart år og dag har vi været vidne til en forargelig komedie om nogle serbere, der er afvist som flygtninge, men skjules "under jorden" af præstemænd og andet godtfolk, undertiden åbenbart med bistand af kommunale forvaltninger og skolevæsener. Fjernsyn og andre medier kører velvilligst hulkekampagner til fordel for ulovlighederne. Nogen saglig forklaring på forholdets baggrund får vi derimod ikke.

Som optakt til den militære aktion i Bosnien i midten af 1990'erne gav USA Kroatien grønt lys for en fremrykning af dets nyskabte militær, der var opbygget og trænet ved hjælp af tidligere amerikanske officerer. Dette fremstød rettedes mod de serbisk befolkede dele af Kroatien i Krajna og Vest- og Østslavonien. Det førte til en af nutidens største

"etniske udrensninger" på Balkan. Serbere i hundredtusindvis, hvis forfædre for en stor del i århundreder havde boet i disse områder af Kroatien, flygtede for deres liv, først og fremmest til deres oprindelsesland, Serbien. De fleste af dem lever stadig dér, for det meste under kummerlige vilkår. Nogle fandt videre til rigere græsange, bl.a. til Danmark. Fra det til Serbien grænsende Østslavonien, hvor fordrivelsen var mindre fuldkommen, er der også senere stadig sivet en del hertil.

Man må undre sig over, hvorfor disse få, der har haft initiativ eller held til at søge en utvivlsomt væsentlig bedre tilværelse i et fjernt fremmed land, skal have en helt anden og langt bedre behandling end det store flertal af deres serbiske landsmænd fra Kroatien, der har valgt den naturlige udvej, nemlig at

søge til deres folks hjemland, Serbien. Hvis det da overhovedet var nødvendigt for dem at flygte fra deres hjemsted og fortsat at holde sig borte derfra, hvad de kroatisk myndigheder benægter, idet de garanterer dem sikkerhed dér.

Men dette selvfølgelig spørgsmål synes vore samvittighedstyngede og meget næstekærlige flygtningeskjulere ikke meget for at give nærmere svar på. De foretrækker åbenbart at blive i rollen som forfulgte samfundsrevsere, der burde helgenkrones for deres prøvelser på martyriets tornestrøede vej. Andre vil nok vælge at betragte dem som noget forstyrrede hoveder, der misbruges af smarte fremmede og af deres egen mangel på skønsomhed, eller måske ligefrem som nyttige idioter, der derved kommer til at forråde deres eget folk og dets værdigt trængende.

S.D.

Brevkassen

Først må vi gengive et brev med omtale af et interessant projekt, der åbenbart gik ud på at forsyne vore udsendte soldater i Kosovo med Danskeren:

“Hej, Vi er en gruppe af tidligere udsendte FN-konstabler, der syntes det kunne være en god idé at sende de nuværende soldater i Eks-Jugoslavien noget lødigt læsestof, idet opholdet i Eks-Jugoslavien, som vi selv husker det, til tider kan være noget kedsommeligt.

Som sagt så gjort. Først indsamlede vi 400-500 mandeblade og videofilm blandt vore bekendte, samt hos en ‘bladbyttehandler’, der velvilligt donerede 100 blade til det gode formål. Dernæst rekvirerede vi 1350 numre af Danskeren hos jer, hvorefter vi fordelte bladene i 18 kasser - én kasse til hvert kompagni.

Øverst i kasserne lagde vi mandebladene, således at en eventuel mistænksom officer, der af vanvare måske kom til at kigge ned i kasserne, kunne se at det kun var ‘glade blade til soldaterne’.

Samtlige 18 kasser stilede vi til kompagnitalsmanden for hvert kompagni, og så gik det ellers afsted til posthuset. Men ak. PostDanmark havde en aftale med Hærens operative kommando: Allerhøjst 2 kg. pakker - og vore pakker vejede 8-11 kg. Gode råd var dyre. PostDanmark tilbød dog at sende pakkerne ned til grænsen af Eks-Jugoslavien, hvorefter det bosniske og det kosovoalbanske postvæsen skulle sørge for den videre forsendelse af pakkerne. Dette afslog vi dog med det samme, idet det jo nok var tvivlsomt, om pakkerne så ville nå frem.

I december måned var heldet imidlertid med os. Via en officer som vi kender blev vi tilbudt, at han ville tage samtlige kasser med ned til Eks-Jugoslavien i midten af januar måned, og personligt uddele dem til samtlige kompagnier, idet han som udnævnt transportofficer havde mulighed for dette. Vi slog naturligvis straks til, og sådan gik det til, at næsten 2000 danske soldater i slutningen af januar måned modtog de mange numre af Danskeren. Kvit og frit bragt og leveret af forsvarer.

Via de tilbagemeldinger, vi har fået, vil flere af soldaterne melde sig ind i Den Danske Forening, når de kommer hjem, hvilket jo beviser, at det var en god idé vi her fik.

Men det er ikke slut hermed.

I august 2000 kommer der et nyt hold soldater til Eks-Jugoslavien. Heriblandt

er der tre af os, der har været med til den første happening. Vi har selvfølgelig allerede nu fyldt køjesækkene med hundredevis af Danskeren, som vi vil dele ud blandt vore kommende soldaterkammerater. Samtidig med dette har officeren, der før har hjulpet os (han har forøvrigt også meldt sig ind i Den Danske Forening) lovet os, at han endnu engang vil tage et parti Danskeren med ned til de mange soldater, således at de kan blive orienteret om, hvor grelt det står til i dagens Danmark.

Vi har medsendt et billede af alle de glade kasser umiddelbart inden de blev afskibet til Eks-Jugoslavien.

Hvad synes I om vor idé inde på redaktionen?”

Fremragende! Fremragende! Vi følger med forhøjet beredskab den videre udvikling af dette glimrende initiativ.

Danskeren på vej til Kosovo.

Fra Sønderborg skriver Frank Holm mod justitsminister Frank Jensens planer om at give indvandrere mulighed for at tage danske efternavne:

“Nu må det efterhånden være ‘feset ind’ på lystavlen hos selv de sidste socialdemokrater, at udlændingepolitikken samt såkaldte opstramninger af samme, omrokeringer/udskiftning af ministre er spil for galleriet, - foretaget i frustration/magtesløshed for ikke at miste deres sidste vælgere.

Men Socialdemokratiet har kun sig selv at takke for den situation, de er havnet i. De har alt alt for længe ladet hånt om danskernes meninger og advarsler fremført i skrift og tale, og som bekendt ladet sig slæbe rundt i manegen af RV, CD, SF og EL, paraplyorganisationen Dansk Flygtningehjælp, deres underlagte 20-25 indvandrersammenslutninger og andre lobbyistforetagender, der som bekendt også styrer DR-tv og visse dagblade, som åbenlyst har den kongstanke at få banket

danskerne effektivt på plads. Ikke mere med henblik på et multietnisk Danmark - den opgave har de løst -, men med det efter min mening sindssyge mål at forære vores dejlige land til muslimerne, hvorefter Danmarks Riges Grundlov vil blive skrottet til fordel for koranen, med efterfølgende total-islamisering af den oprindelige nationalbevidste kristne danske befolkning.

Denne regerings leflen/knæfald for de fremmede og samtidig diskriminering af danskerne må nu stå lysende klart for enhver, ikke mindst efter de seneste tiltag som f.eks.:

1. Tildeling af 2000 kr. pr. md. til de 80% af fremmede på bistandshjælp.

2. Tildeling af en lejlighed til de fremmede indenfor tre mdr. (hvis de ikke har en bolig, kan de ikke opnå familiesammenføring!)

3. Ekspropriation af privat ejendom med henblik på at skaffe lejligheder til de fremmede.

4. Pressioner over for selvstændige erhvervsdrivende, bl.a. ved at love tilskud til lønninger, hvis de ansætter en fremmed.

Det sidste nye krav/ønske fra de fremmede er at få udskiftet deres navne til danske med den begrundelse, at de så lettere kunne få arbejde (hvor naivt). Men dette synes justitsminister Frank Jensen var en mægtig god idé, og han lovede at undersøge sagen. Men han kommer nok som sædvanlig også her galt af sted, bl.a. grundet de mange beskyttede slægts- og familienavne. Jeg beder dig Frank Jensen: **HOLD FINGRENE FRA MIT EFTERNAVN!!!**

Det næste disse fremmede kræver/ønsker er vel lov til at tage bad fem gange om dagen i klorin eller brinteoverlte. Dette vil regeringen sandsynligvis også kunne imødekomme - på trods af vores ekstremt strenge miljøkrav? Men arbejdsgiverne ville selv efter disse sidste tiltag med sikkerhed kunne SE og HØRE forskel på en HVID NEGER og en LEVERPOSTEJFARVET DANSKER, selv om de hedder Jensen begge to!”

Til Frank Holms overvejelser kunne man tilføje, om det mon for danskere, der ønsker at komme i muslimernes privilegerede situation, også bliver muligt at skifte navn fra Hansen til Hassan?

En række indlæg, der er blevet afvist af TV2's tekst-tv, er blevet fremsendt af Bent Jacobsen fra Taastrup. Under overskriften “Nyt stupidt forsøg på at narre de europæiske folk” har han således skrevet:

“Nyeste fupnummer fra grådige og magtsyge globalisters side er magthaver-

organisationen FN's påstand om Europas 'behov' for 135 millioner 'veluddannede' - som straks er fulgt op af storindustriens villige klakører.

Hverken Danmark eller Europa har brug for indvandring. Det har vi aldrig haft. De allerede ankomne er et møllehjul om halsen. Europas fremmede har altid forbrugt mere end de producerede og betalt mindre i skat end de kostede samfundene. De har kun øget miljøbelastningen og ressourceforbruget.

I øvrigt kan hverken u-landene eller Østeuropa dække deres egne behov for veluddannet arbejdskraft i fremtiden. Hvorfra skulle den så komme?

En fremtidsprognose siger, at om 40 år kan 6% teknikere klare hele produktionen, så vi har ikke brug for indvandrende arbejdskraft.

Hvis påstanden om et ældreproblem havde været sand, skulle Kina også have en kæmpeindvandring som følge af étbarnsfamilierne!

Skal fremtidens profitter tjenes på et hav af (fremmede) forbrugere på bistand? Hverken befolkningseksplosionerne, væksten eller globaliseringen er bæredygtige elementer i udviklingen."

Også andre gode danskere får afvist deres læserindlæg til pressen. Fx har en række nordjyder fremsendt deres afslag fra Nordjyske Stiftstidende, der tyder på, at indvandringskritikere massivt får tilsendt det samme negative standard svar, når de forsøger at trænge igennem. Det samme gælder Jyllands-Posten, hvori Palle Krog forgæves søgte at få bl.a. følgende korte kommentar trykt:

"I JP 3/2 kunne man læse, at Vollsmose i Odense skulle gøres til en Multietnisk Oase, med bazar, orientalsk bryggeri o.l. Der må også skulle indføres arabisk/muslimsk strafferet, ellers er alt jo omsonst."

Krog skal næppe vente længe. Som det fremgår nedenfor under "Verden Rundt", pønser muslimerne i Sverige allerede på at indføre muslimsk lov i egne samfund dér.

"Alle mennesker er født som muslimer. Det gælder også Mogens Glistrup og Pia Kjærsgaard. Nogle har bare bevæget sig meget langt væk fra udgangspunktet. Men jeg er sikker på, at alle på et tidspunkt vil blive muslimer."

Safia Aoude, leder af muslimsk retshjælp i Danmark, i Kristeligt Dagblad 14/2 00.

Vejen til verdensherredømmet

Ideologi har altid drejet sig om at bondefange naive, godtroende og af og til primitive masser. Marxismens opgave var at bondefange arbejderne, som i virkeligheden blot skulle være redskaber for verdensherredømmestræberes ondsindede planer. For Karl Marx var jo slet ikke den arbejder- og fattigmands-frelser, som disse skulle narres til at tro. Et snedigt og neddrigt falskneri. Slutmålet var tværtimod at skabe en kosmopolitisk magtelite, som for evigt skulle herske over den globale lavkaste, verdensproletariatet. En rigtig infam verdensherredømmegangster og verdensløgner.

Det fremgik egentlig ganske klart, lige fra starten, af tre af marxismens paroler: »Arbejdere kan intet fædreland have«. Når nationalstaterne er borte, er der kun verdensdiktaturet tilbage. Hvem i alverden er tåbelig nok til at tro, at en verdensregering kunne blive andet end det ledeste og mest uafrystelige diktatur i historien?

»Proletarer i alle lande, forener eder«. Når alle proletarer i verden er »forenede« i samme »smeltedigel«, vil der efterhånden ikke være nogen folkeslag tilbage, kun verdensproletariatet, den store skraldespand og massegrav for alle folkeslag.

»Eliten skal herske over masserne«. Nemlig den kosmopolitiske verdenselite, herskende enevældigt og evigt over umyndiggjorte, identitetsløse masser – ved at koncentrere al magt og rigdom hos sig selv og tillige bringe alt militært iskram under sin kontrol.

Et af midlerne, den noksom bekendte »antiracisme«, er en gang pseudomoralisk humbug, hvis egentlige formål er at opløse og destruere folkeslagene ved at få dem til at hade sig selv og opgive at videreføre deres arvemasser, så de kan blive udryddede og erstattet med det ønskede verdensproletariat.

Komplotmagerne bag menneskerettighedsfidusen var jo ganske klare over, at man ikke fra starten kunne pålægge hele menneskeheden fælles pligter helt udenom og ovenover samtlige nationer, folkeslag og kulturer. For derved ville man jo helt klart afsløre, at hensigten var at lægge op til et kommende verdensherredømme. Så de smarte manipulatorer konstruerede kun rettigheder, som vel at mærke var tilvirkede, så de nøje svarede til samfundsforholdene i det multietniske USA! Som specialsyede til denne ideologisk funderede stats udvidelse til et globalt imperium. De multinationale selskaber under anførsel af USA's storkapital er

i fuld gang med globaliseringen, der skal nedlægge nationerne og blande folkeslagene. Et imperialistisk verdensherredømme ved hjælp af højteknologisk militær overlegenhed. Herpå tyder et udsagn fra IT-professor Ian Angell fra London School of Economics, idet han fremfører en skrækvision for fremtiden: Et verdensrige med en fåtallig, stinkende rig kosmopolitisk elite, og alle os andre som en lavkaste, der må kæmpe om de få arbejdspladser i behård konkurrence med enorme masser af næsten gratis arbejdskraft i ulandene. Det er, hvad globaliseringen og de enorme bekvemme arbejdskraftreserver vil føre til! Og denne skraldespand af et verdensproletariat skal alle folkeslag i Europa nedstyrttes i – gennem indvandringen!

Vi skal ofres for utopien om verdensregeringen og for ulandenes forrykte befolkningstilvækst, som er blevet forlænget i det uendelige for at skabe den nye verdensorden, de amerikaniserede marxister, 68'ernes, maskerede verdensdiktatur. For frihed og folkestyre vil selvsagt forsvinde, den slags vil være umulig luksus i et sådant globalt kaos af en bananrepublik. Og menneskerettighederne vil vise sig blot at have været midlet til den etniske opløsningspolitik, der skulle styrte folkeslagene ned i skraldespanden.

Siden Sovjets fald har dette faldne imperiums klakører koncentreret sig om at udnytte disse bedrageriske »menneskerettigheder« som et snedigt middel til at skabe verdensproletariatet gennem en evig etnisk opløsningspolitik rettet mod de europæiske folk ...

Og som svine i Orwell's »Kammerat Napoleon« er de gået i kompagniskab med de tidligere herrer, for »nogle er mere lige end andre«. Så de sammen kan virkeliggøre Orwell's »1984«, der som bekendt er en skrækvision om kloden inddelt i tre politisk korrekte stater, som tilsyneladende fører en evig krig mod hverandre – altså på skrømt – Orwell skrev åbenbart sine visionære bøger helt forgæves. Som at kaste perler for svin (der er mere lige end andre).

En kosmopolit lader sig hverken påvirke af sandheden eller af kendsgerninger. Og omkostningerne af enhver art ved hans forrykte utopis gennemførelse interesserer ham ikke en døjt! Og da ideologierne alle blot er midler til at nå samme mål, kan kosmopolitten skifte ideologi lige så let som at skifte en beskidt skjorte ...

Bent Jacobsen.

Nordbrandt og muhamedanerne

Europæiske ledere sover i timen, ifølge modtageren af Nordisk Råds litteraturpris Henrik Nordbrandt. Hvorfor beder ingen medier Nordbrandt berette om islam? Har han ændret mening?

Forfatteren Henrik Nordbrandt, som i flere år har boet i Tyrkiet, har til bladet Samvirke, dec. 1995, fortalt om sit syn på islam, hvis fundamentalisme bekymrer ham.

Nordbrandt fortæller om en ung pige, der kastede sig ud fra en klippe, fordi hun ikke ville gennemgå en ydmygende mødomskontrol.

Forfatteren taler også om den fundamentalistiske lov Sharias vanvid, som i Iran og i Saudi-Arabien resulterer i henrettelse af folk i Guds navn, og er der tale om en jomfru voldtages hun først, fordi hun ellers ville fare direkte til Paradis.

For at EU skal optage Tyrkiet kræves leven op til menneskerettigheder og demokrati. For de islamiske fundamentalister vil det være en sejr, hvis Europa ikke vil tage Tyrkiet til sig, eftersom fundamentalisme øges ved fattigdom, som skyldes den enorme befolkningstilvækst, som i 1995 havde ført til, at der i Tyrkiet var 62 mio. indbyggere.

Henrik Nordbrandt beretter, at stedet i koranen, der giver en troende muslim lov til at lyve, hvis det han siger fremmer religionen, udnyttes af fundamentalisterne.

Nordbrandt påpeger, at NATOs tidligere generalsekretær Willy Claes har udtalt, at islamisk fundamentalisme er ligeså farlig som kommunismen, og ligeledes nævnes professor ved Harvard Samuel P. Huntington for udtalelse om, at næste verdenskrig kan risikere at blive mellem vesten og fundamentalistiske stater.

Algerieren Muhammed Arkoun har, ifølge Nordbrandt, supplerende udtalt, at der er en mekanisme i gang, og hvis ingen stopper den, kan bomben eksplodere.

Henrik Nordbrandt mener, at den fundamentalistiske udvikling i en række muslimske lande skyldes, at de europæiske beslutningstagere sover i timen.

Nordbrandt hævder videre, at vi kristne stadig tror, at islam er en anden slags kristendom, men at dette ikke er korrekt, idet kristendom er en svag religion med plads til endeløse fortolkninger, hvorimod koranen er Guds ord, som ikke kan modsiges.

Nordbrandt frygter, at historien gentager sig. Alle sov da Anden Verdenskrig brød ud, og USA vidste ikke, hvad Vietnam indebar.

Vi ved intet om fundamentalismen, hævder Nordbrandt, og råder til investering fra europæisk side i lande i Østeuropa, i Mellemøsten og Nordafrika, for derved at mindske fattigdom og befolkningstilvækst.

Som eksempel på fejlurdering nævner Nordbrandt sluttelig i Samvirke, at kun halvanden måned, før Shahan blev styrtet i Iran, havde præsident Jimmy Carter ud-råbt Iran til at være den vestlige verdens stærkeste bastion i Mellemøsten.

Birte Frandsen

Heiberg og Glistrup

P. A. Heiberg var i årene op til 1800 Danmarks mest omstridte forfatter. Han havde bag sig en stor og skattet litterær produktion af teaterstykker, digte, klubviser og andet. Men han ansås med rette for at være en bidsk herre, der ikke lagde fingrene imellem, når han slog løs på de personer eller samfundsgupper, han havde noget imod. Magthaverne under den enevældige konge gik ikke ram forbi. "Ordener hænger man på idioter/ stjerner og bånd man kun adelen gier ... Dog har man hjerne/ kan man jo gerne/ undvære orden og stjerne" er blot et af de kendteste af hans udfald. Til sidst havde han lagt sig så meget ud med alle autoriteter, at han blev landsforvist og i året 1800 tyede til revolutionens Paris.

I 200-året herfor har skribent-sammen-slutningen Dansk PEN indstiftet en P.A. Heiberg-pris. Idemanden bag dette er ingen anden end Klaus Rothstein - ja, rigtigt, ham fra Flygtningejælpen, Slumstruppens efterfølger. Han stiller spørgsmålet: "Er vi ved at drukne i ytringsfriheden, og er den så selvfølgelig, at vi ikke mere kan få øje på den? Findes der nogen, som i dag betaler for at tale autoriteterne imod?". Det er blandt den slags, man skal finde dem, der skal prisbelønnes - "Enten blandt dem, der har haft problemer med at benytte deres grundlovssikrede ytringsfrihed eller dem, som har udtrykt sig kritisk på en særligt begavet måde", siger Rothstein.

Med den forklaring skulle det ikke være vanskeligt at finde den, der er mest fortjent til prisen. Den ligefrem skrider jo efter Mogens Glistrup. Han har da både vist mod til at benytte den grundlovssik-

rede ytringsfrihed i de væsentligste samfundsanliggender og har da så sandelig måttet "betale for at tale autoriteterne imod". Han burde da være selvskrævet som den første modtager af den nye Heiberg-pris.

Nej, ikke med den idemand og de bagmænd bag prisen. Der mener man, at det er noget helt andet, ytringsfriheden skal bruges til at udfordre autoriteterne med, selv om de slet ikke lader sig udfordre af det, man så gerne vil prisbelønne, eftersom det jo er ganske tandløst, uskadeligt og politisk og "kulturelt" korrekt. Så den første P.A. Heiberg-pris gik til en i offentligheden aldeles ukendt 29-årig dramatikerdame, som påstås at have gjort sig fortjent ved at "udfordre konventioner og autoriteter i undergrundstidsskriftet "Zine", som udgives tre gange om året, og i pornofilm 'Homegrown'." Prisivinderdamen beskriver sine belønnede ytringsbedrifter sålunde: "Jeg har forsøgt at skildre en kvindelig tilgang til prostitution ved at interviewe en feminist, der arbejder som luder, og som ikke ser en modsætning i det. Hun får en anstændig timeløn som en uflaglært arbejder."

Hvor ynkeligt - og forudsigt!

(Kilde: Jyll.-Post. 8/2, 12/2 00).

S.D.

Advarsel

"Jeg udlejede mit hus til flygtninge fra Kuwait i forbindelse med Golfkrigen. Da jeg endelig i september 1999 fik dem ud, var huset totalt misligholdt og trænger til reparationer for op mod kr. 250.000.

Jeg har fået huslejenævnets ord for, at de er ansvarlige, men fra det punkt, til de reelt dækker alle de skader, de har påført huset, er der langt.

Jeg lejer fremover kun ud til flygtninge med en stor og altdækkende bankgaranti. Mine lejere smadrede et dejligt komfur til 10-12.000 kr., lod vaskemaskinen smadre, undlod at efterse gasfyret, ødelagde vinduer og altandøre, klistrede alt muligt på væggene, spildte grums-kaffe og jeg ved ikke hvad på mine dejlige uldtæpper til over 300 kr. pr. kvm, så hele huset lignede en svinesti.

Udlejning til personer med en anden kulturel og etnisk baggrund kan give skader af den tunge slags på over 250.000 kr. Så kære medborgere der kunne tænke sig at leje ud til fremmede: Få en direkte kontant bankgaranti, der dækker alt, inden De åbner Deres døre, med mindre De er filantrop eller blot håbløs naiv."

Direktør og økonom Gorm Vesterby Oldorf,
Sorø, i Møns Tidende 27/1 00.

Masse-hjemsendelsernes nødvendighed og lovlighed

Det alt for lidt anvendte begreb *xenelasi* - masseudvisninger - burde blive et af det kommende årtis mest populære plusord.

Medmindre der iværksættes massive hjemsendelser af de fremmedkulturelle, der allerede er i Danmark, vil antallet af dem kun vokse pga. deres familiesammenføringer og høje fødselstal. Det er da heldigvis også utvivlsomt, at når forholdene i hjemlandet har ændret sig til det bedre, er en "flygtning" ikke længere flygtning, og det kan som over for andre fremmede frit kræves, at vedkommende vender hjem. Herom er der i international lov ikke tvivl om en stats absolutte suverænitet til at bestemme, og omvendt heller ikke om en stats absolutte pligt til at modtage sine egne statsborgere, jf. Kimminich 1983 s. 108. Hvis en stat deporterer udlændinge uden at have sikret sig, at hjemlandet vil modtage dem, er det derfor sidstnævnte land, der bryder folkeretten. Sandheden er derfor stik modsat Bjørn Elmquists påstand i Folketinget 30/10 1997, hvor han mod Helge Adam Møllers forslag om, at Indien skulle fratages sin u-landshjælp, hvis landet ikke modtog sine fra Danmark udviste statsborgere, indvendte, at "det er jo soleklart, at der ikke findes nogen folkeretlig eller traktatretlig forpligtelse til at modtage egne statsborgere."

Asylets sande mening

Lige siden oldtiden har "asyl" simpelthen været et sted, "hvor en person finder beskyttelse mod vold eller hævn fra sine forfølgere", jf. Kimminich 1983 s. 2. Kimminich viser i sin gennemgang af asylets historie (ibid. s. 15-21), at der blev givet asyl mod (religiøs) forfølgelse i alle europæiske lande til op efter middelalderen. Gennem hele perioden (fra romerriget til reformationen) har de verdslige magthavere imidlertid også kæmpet imod misbruget af asylretten fra uretmæssigt beskyttede personers side. I Sverige blev denne periodes asylret afskaffet i 1528, i Frankrig i 1547, i England i 1724, i Østrig i 1787 og i Preussen i 1794. Den var blevet opfattet som relativt uproblematisk, fordi den angik modtagelse af forfulgte trosfæller. Da asylretten i midten af 1800-tallet blev genoptaget på politisk grund-

lag, førte det til alvorlige krigstrusler mod asyllandene (bl.a. Svejts og Tyrkiet) fra de regeringer, hvis modstandere i store mængder søgte asyl efter tabte politiske kampe.

Når sådanne krigeriske omstændigheder ophører, hører asylet stadig op med at være et asyl (1951-Flygtningekonventionens art. 1 C, jf. Kimminich 1962 s. 293). Og hvornår de omstændigheder, som berettigede til flygtningestatus, er ophørt at eksistere, er det i dag som før primært op til værtslandet at afgøre. (Alt for ofte tages flygtnings status dog kun op til re vurdering, hvis de ved fx kriminalitet selv direkte opfordrer til det). Selv når en flygtning har fået statsborgerskab, kan man ifølge FN's Konvention om Reducering af Statsløshed gøre vedkommende statsløs, hvis statsborgerskabet er opnået ved hjælp af usandheder eller svindel (jf. Hall s. 84f.). Den Europæiske Menneskerettighedskonvention forbyder kun masseudvisninger af fremmede, dvs. at hver udvisningssag skal behandles individuelt, jf. Eide s. 33. Masseudvisning (den såkaldte *xenelasi*) er der ifølge Kimminich (1962 s. 139) et generelt folkeretligt forbud imod. Dette princip deles dog ikke af domstolene i USA; de har således afvist, at man ikke skulle kunne returnere personer kollektivt til El Salvador pga. borgerkrigen dér. Ellers, lyder argumentet, "ville det kunne tillade hele befolkningen at blive her permanent, hvis de kunne komme ind i landet på en eller anden måde." (Begrundelse af domstolsafgørelse cit. i Martin (red.) s. 138). Og i Canada har domstolene afgjort, at borgerkrig, selv på religiøst grundlag, ikke falder ind under kriteriet "følgelse" (Martin (red.) s. 139). Kimminich må da også (1962 s. 144) erkende, at så længe statsinteressen er anerkendt som det øverste princip, kan masseudvisninger under én eller anden form ikke undgås. I mellemtiden ligger den sikreste beskyttelse i det folkeretlige forbud mod *vilkårlige* udvisninger - igen et begreb ganske åbent for fortolkninger. Således tillader EU-traktatens art. 224

masseudvisninger af medlemslandes borgere i tilfælde af alvorlig indre uro, trusler mod lov og orden m.v. - en tilladelse brugt ved udvisning af fodboldhooligans, men burde også være anvendelig, hvis fx mængder af naturaliserede tredjelandssindvandrere pludselig flytter fra de syd-europæiske storbyghettoer til mere tiltrækkende nordiske forhold, forårsagende kriminalitet og polarisering. Og selv ledende politikere inden for det belgiske borgerlige regeringsparti VLD, der har haft så travlt med at fordømme Østrigs politisk ukorrekte regering, har reklameret med, at Belgiens over 50.000 illegale indvandrere skal udvises, også selv om det ikke kan ske individuelt. I praksis har Verhofstadt-regeringen dog kun udvist et par hundrede, hvilket vil betyde, at alle de 50.000 er ude i - år 2064! (Vlaams Blok magazine 2000 nr. 2 s. 4).

Statsinteressen kommer først

Alle internationale flygtninge- og indvandreraftaler rummer forbehold om staternes suveræne beslutningsret. Trods dette kan det dog ikke nægtes, at et absolut forbud mod enhver ufrivillig afvisning og repatriering er et magtfuldt normativt princip, særlig i menneskerettighedsekspektredse, skønt det stadig ikke følges konsekvent af statspraksis og opinio juris. (Jf. Martin (red.) s. 144). I tråd med art. 32 i 1951-konventionen anbefalede således UNHCR i sin konklusion nr. 7 fra 1977, at udvisninger kun skulle foretages i "meget usædvanlige tilfælde" og efter nøje overvejelse af alle omstændigheder - hvilket efter den samvittighedsfulde skandinaviske praksis givetvis i realiteten betyder, at højst dybt kriminelle o.lign. bliver ramt af udvisning. Og i UNHCR-konklusion nr. 18 fra 1980 understreges det, at den fundamentalt frivillige karakter af repatriering altid bør respekteres. Hvor dette ikke er tilfældet, bør bevisbyrden for, at der ikke er fare i den hjemsendtes fædreland, hvile på værtslandet. (Jf. Martin (red.) s. 105). UNHCR's anbefalinger tenderer via statspraksis med tiden til at blive fastslået

international lov (jf. Martin (ed.) s. 130).

Disse betingelser kan dog omgås. I 1976 kommenterede den daværende flygtningehøjkommissær Sadruddin Aga Khan således regler om nonrefoulement (dvs. ikke-afvisning, ikke-tilbagesendelse) og asyl. Han afviste da påstanden om, at non-refoulement-reglen kunne betragtes som en generel forpligtelse til at give indrejse for flygtninge, der meldte sig selv ved grænsen. Aga Khan påpegede, at "når som helst det har været regeringers hensigt at tage sig af asyl som sådan..., har de eksplicit henvist til afvisning ved grænsen, og ikke simpelthen til returnering eller udvisning..." Til støtte for sit synspunkt kunne Aga Khan året efter citere Konferencen om Territorielt Asyl (1977), på hvilken alle forslag om at forpligte stater til at give flygtninge en ret til indrejse blev nedstemt. Denne konference blev sigende den eneste organiseret af FN nogensinde, hvor det ikke lykkedes at få vedtaget en konventionstekst. Zoller (s. 23) konkluderede ud fra dette resultat, hvor kun fire ud af 91 stater stemte for en pligt til at give politisk asyl til individuelt forfulgte, at der ikke eksisterer et folkeretsligt imperativ til staterne om at give asyl; der eksisterer intet humanitært asyl, kun det politiske forgodtbefindende.

I 1984 hed det dog alligevel i anbefaling R(84)1 fra Europarådets ministerkomité, at heller ikke personer, der falder uden for flygtningekonventionens rammer, men som er i fare for at forfølges i deres hjemland, bør udvises - dette skulle vel at mærke også gælde illegale indvandrere. Og illegal indvandring forventes at tiltage i de kommende år pga. det voksende pres fra en ubeskæftiget arbejdsstyrke i mange u-lande. (Dette er således konklusionen i "Report of the International Conference on Population and Development" (Cairo 1994)).

Opholdets midlertidighed

Hathaway (1997 s. 551) fremhæver betydningen af, at asylet kan inddrages, når omstændighederne i hjemlandet tillader det. Den "humanitære" insisteren på, at repatriering skal være frivillig, underminerer i-landenes vilje til at give asyl overhovedet, da sådanne tildelinger blot vil føre til etableringen af permanente indvandrere (ibid. s. 554). Og Hathaway fastslår (s. 555): "Eftersom tvungen repatriering er både juridisk gyldig og praktisk nødvendig for at undgå en styrket 'ikke-adgang' politik, er vi nødt til at komme ud over den ufrugtbare insisteren på, at al repatriering skal være frivillig." (Jens Vedsted-Hansen fra Det Danske Center for Menneskerettigheder har i sin

artikel "An Analysis of the Requirements for Voluntary Repatriation" karakteristisk udtrykt betænkeligheder ved enhver form for repatriering, selv frivillig (jf. særlig hans artikel s. 564)).

Afvisningen af enhver form for tvangsmæssig hjemsendelse er så meget mere skæbnesvanger, som en omfattende repatriering er forudsætningen for overhovedet at begrænse yderligere indvandring af primært ikke-flygtninge. Allerede bosatte immigranter skaber nemlig netværk, der erfaringsmæssigt foreviger indstrømmingen; i særdeleshed har disse netværk vist sig i stand til at bringe folk ind i værtslandet, som dette ikke havde planlagt at modtage i sin (illusoriske) selektive indvandringspolitik (Cholewinski s. 21).

Sikkerhedsovervejelser og praktiske problemer med massemigration synes at kræve en tilpasning af flygtningehåndteringen, ligesom det på andre områder længe har været erkendt, at ændrede vilkår kræver ændret regelsæt. Som J.L. Briery allerede i 1958 skrev om *The Shortcoming of International Law* er det ikke muligt at formulere principperne i international ret præcist, idet "reglerne...ændres konstant og tilpasser sig efter det internationale livs evigt foranderlige behov." Den internationale flygtningekonvention og hvad deraf følger har længe været en undtagelse fra denne - som man synes selvfølgelig - regel, hvilket nu truer ikke mindst den vestlige verdens asylsystem med sammenbrud efter årtiers - i globalt perspektiv - helt irrationelle ressource-allokering.

"Rettigheder" kontra konstruktive løsninger

Juraen bør tage sit udgangspunkt i virkeligheden; det er ikke dens opgave at omskabe den. Realiteterne af i dag påpeges af fx UNHCR's rapport *The State of World's Refugees* (1995), hvori der med udgangspunkt i bl.a. de sydøstasiatiske masserepatrieringer tales om et "paradigmeskifte" i flygtningespørgsmålet, hvilket indebærer, at fokus flyttes til retten til at leve sikkert i hjemlandene. Ifølge al international flygtningepolitik er repatriering den mest ideelle løsning på et flygtningeproblem, og at muliggøre denne er netop UNHCR's grundlæggende opgave. International lov synes med andre ord at burde fokusere på at sikre procedurene omkring dette i stedet for som nu med alle midler at sikre, at "minoriteter" sikres permanent i deres udlændighed.

Også i værtslandets uddannelsestiltag burde repatrieringsperspektivet opretholdes til de fremmedes egen fordel, men tendenserne går i stik modsat retning.

Ifølge den Europæiske Konvention om den Lovmæssige Status for Migrantarbejdederes art. 25 skal staterne således fremme midler til at sikre den faglige genoptræning og beskæftigelsesmæssige rehabilitering for migrantarbejdere, der har mistet deres arbejde uden egen skyld - forudsat, at de har til hensigt fortsat at arbejde i værtslandet (jf. Cholewinsky s. 355). Her burde det tværtimod være en betingelse for uddannelsesstøtte, at vedkommende rejste til sit hjemland for at benytte sine erhvervede kvalifikationer dér - den bedste form for udviklingshjælp.

Peter Neerup Buhl

Referencer

- Cholewinsky, Ryszard: *Migrant Workers in International Human Rights Law. Their Protection in Countries of Employment*. Clarendon Press 1997.
- Eide, Asbjørn: *International protection of human rights*. Council of Europe 1995.
- Hall, Stephen: *Nationality, Migrations Right and Citizenship of the Union*. Martinus Nijhoff Publishers 1995.
- Hathaway, James C.: *The Meaning of Repatriation*, i: *International Journal of Refugee Law* 9, 1997, s. 551-558.
- Kimminich, Otto: *Der internationale Rechtsstatus des Flüchtlings*. Carl Heymanns Verlag KG 1962.
- Kimminich, Otto: *Grundprobleme des Asylrechts*. Wissenschaftliche Buchgesellschaft 1983.
- Martin, David A. (red.): *The New Asylum Seekers: Refugee Law in the 1980s*. *International Studies in Human Rights*, Vol. 10. Martinus Nijhoff Publishers 1988.
- Vedsted-Hansen, Jens: *An Analysis of the Requirements for Voluntary Repatriation*, i: *International Journal of Refugee Law* 9, 1997, s. 559-565.
- Zoller, Elisabeth: *Bilan de recherches de la section de langue française du Centre d'étude et de recherche de l'Académie*, i: *Le droit d'asile*. s. 15-61. Martinus Nijhoff Publishers 1990.

Til DDF's særlige bidragydere:

De af vore særlige bidragydere, som kun har modtaget et af bindene af tobindsværket "Kampen mod grænserne", kan ved henvendelse til foreningen få tilsendt det manglende bind gratis.

Fra formandens skrivebord

DDF får en lang række henvendelser fra forskellig side. Kontakterne kan være både positive og negative. Blandt sidstnævnte har vi udvalgt nogle stykker, som viser, hvad formanden bl.a. må bruge sin tid på.

DDF får mellem år og dag et stort antal henvendelser. Nogle går til foreningen som sådan og fordeles da efter en særlig liste til dem, sagen vedrører. Andre går direkte til enkeltpersoner.

Blandt formandens kontakter gennem det sidste par måneder har været nogle stykker fra journalister, som researchede emner inden for foreningens interesseområde. Nogle af disse henvendelser drejede sig om mere generelle oplysninger. En enkelt skulle bruge oplysninger om en sag, som var omtalt i pressen for 7 år siden, og som ikke lod sig spore ad anden vej. En freelance-medarbejder ved Danmarks Radio fik et interview på 3 timer. En medarbejder ved et af de store dagblade er på ca. 2.

Der er imidlertid også mere kuriøse kontakter. Blandt formandens udgående post var således følgende:

Venstres Ungdom vil intet vide

Hr. landssekretær Karsten Toksvig,
Venstres Ungdoms Landsorganisation.

Ved brev af 28. ds. oplyser De, at Deres organisation af "uransagelige årsager" modtager vort blad *Danskeren*, hvilket De gerne vil have Dem frabedt. I modsat fald meddeler De at ville tage "fornødne skridt".

I den anledning skal oplyses, at bladet fremsendes efter anmodning fra VU ved en lejlighed for mange år siden, hvor jeg var inviteret som foredragsholder, hvilket affødte, at VU anmodede om at komme på vor mailingliste.

Siden har Den Danske Forening et par gang fra personer i VU fået en henvendelse efter samme koncept som Deres. Efter korrespondence i det toneleje, sådant afføder, er det hver gang endt med, at VU alligevel ønskede fortsat at få bladet af den grund, at man ville være orienteret om, hvad der foregår i samfundet, hvad enten man er enig i det eller ej.

Sådanne kommunikationer tager naturligvis tid, som kunne være brugt bedre. Jeg vil derfor foreslå, at VU's valgte ledelse nu udarbejder en stående instruks

om, hvad VU ønsker at være orienteret om, og hvad man helst ikke vil vide, og som så kan gå i arv til kommende landssekretærer. Skulle det vise sig, at det nuværende VU vil afskære både sig selv og kommende VU-ere fra at orientere sig om, hvad der skrives i *Danskeren*, er VU velkommen til at meddele mig det. Jeg skal så informere vore distributionsfolk om, at VU har besluttet sig for at indsnævre sit synsfelt på denne vis.

En journalist fra et af de større dagblade, som interviewede mig for nogle dage siden, bemærkede for øvrigt, at det, *Danskeren* trykte i 80-erne, i bemærkelsesværdig grad har vist sig at holde stik. - Det samme kan som bekendt ikke siges at være tilfældet med de daværende folketingspolitikeres mere optimistiske syn på fremtiden.

Jeg har tilladt mig at sende pågældende journalist kopi af nærværende korrespondence til illustration af, hvilke mekanismer der undertiden blokerer for politikeres indsigt i informationer, som senere kan gå hen og vise sig at være af væsentlig betydning.

Med venlig hilsen,
p.f.v.
Ole Hasselbalch

DDF har ikke hørt mere fra den begavede Karsten Toksvig

Danmarks Radio i bekneb

Direktionen for Danmarks Radio.

For nogen tid siden havde jeg et længere besøg af en af Deres journalister med henblik på et interview. Den pågældende oplyste at have haft store vanskeligheder ved gennem DR's bibliotek at låne vort blad *Danskeren*, som bibliotekaren oplyste, det var meget svært at få fat i.

Bladet er gennem årene systematisk blevet sendt til DR. Jeg er imidlertid bekendt med, at visse af Deres journalistiske medarbejdere har yndet at fremhæve sig over for hinanden ved demonstrativt at smide bladet væk.

Jeg tillader mig derfor at fremsende et komplet sæt af bladet, idet jeg går ud fra, at DR's bibliotek herefter selv vil kunne besørge indbinding og biblioteksmæssig forsvarlig opbevaring, så at bladet vil forblive tilgængeligt for de medarbejdere, der måtte have brug for det i deres arbejde.

En sådan tilgængelighed vil trods alt også give de DR-journalister, der måtte være uenige med bladet, et mere lødigt grundlag for kritik.

Det tilføjes, at der ligger et opdateret stikordsregister til samtlige årgange på vor hjemmeside på Internet.

Med venlig hilsen,
p.f.v.
Ole Hasselbalch

Politikens begrænsninger

Kære Tøger Seidenfaden,

Fra Politiken er der indløbet en - for mig uklar - telefonmeddelelse om, at bladet ikke længere ønsker at få *Danskeren*.

Jeg troede, at det var journalisters opgave at holde sig orienteret om, hvad der foregår i denne verden, hvad enten de personligt synes om det, de ser, eller ej. En repræsentant fra et af de andre større dagblade har under et besøg her forleden endog hæftet sig ved, at *Danskeren*'s oplysninger i 80-erne i bemærkelsesværdig grad har vist sig at holde stik, medens det samme jo ikke ligefrem kan siges om de mere optimistiske vurderinger dengang hos dagspressens lederskribenter.

Er det derfor muligt at få en skriftlig bekræftelse på, at Politiken ikke ønsker at modtage *Danskeren*, så at jeg kan være sikker på, at der ikke blot er tale om en utidig spøg foranstaltet af en provokatør?

Med venlig hilsen,
Ole Hasselbalch

Fra Seidenfaden indløb herefter en meddelelse om, at han modtager bladet regelmæssigt og ikke aner, hvad baggrunden er for henvendelsen til DDF.

B.T. i fedtefadet

B.T.'s ansvarshavende redaktør med kopi til journalisterne Tenna Nielsen og Andreas Karker

I egenskab af formand for Den Danske Forening tillader jeg mig at rette henvendelse til Dem om følgende:

I en artikel d.d. i B.T. ved journalisterne Tenna Nielsen og Andreas Karker oplyses det, at Den Danske Forening "i en periode har haft et nært samarbejde med nynazisterne", samt at "unge skinheads" på et af forenings møder var "enedes om, at nu skal vi ud at jage jøder".

Begge oplysninger er falske og stammer fra det ekstreme venstremiljø, hvor man bruger umådelig meget tid på at digte

om foreningen.

Beskyldninger som de omtalte er gentagne gange blevet underkendt af domstolene, senest af Vestre Landsret i 1999, hvilke afgørelser er refereret på foreningens internetside (dendanskeforening.dk), som man vel kunne have forventet, at B.T.s journalister i det mindste havde konsulteret.

Jeg skal derfor anmode om inden 3 dage at modtage Deres bekræftelse på, at de omtalte injurierende oplysninger vil blive dementeret i tilknytning til Deres blads næste omtale af Dansk Folkeparti, som jeg tillige forventer at modtage en kopi af.

Får jeg ingen sådan bekræftelse samt kopi af dementiet, vil der blive udtaget stævning mod B.T. Under hensyn til, at

der er tale om genfremsættelse af retligt underkendte beskyldninger, vil der herunder blive krævet dom for bagvaskelse.

Med venlig hilsen,
Ole Hasselbalch

Påstandene er et opkog på nogle gamle, dementerede EkstraBlads-historier suppleret med digt fra de involverede journalister på B.T. Ikke desto mindre skulle B.T. have advokathjælp for at komme til forståelse af, at bladet ikke kan skabe historier på den måde – og at man ikke selv kan digte citater af noget, der aldrig er sagt. Den 5/3 har B.T. måttet offentliggøre et dementi. Herudover har B.T. betalt 5.000 kr. i sagsomkostninger.

Milepæl i nordisk sociologi

Et kættersk bog af en fremtrædende akademiker har vakt opsigt i Norge. Den afslører nådesløst den herskende ideologis blindhed og den såkaldte elites katastrofekurs.

Professor i sociologi ved universitetet i Oslo, dr. philos. Sigurd Skirbekk, har været udsat for demonstrationer ved sine forelæsninger og krav om afskedigelse pga. hans i Norge stærkt omdiskuterede lærebog *Ideologi, myte og tro ved slutten av et århundre* med undertitlen *Sociologisk kulturteori og funksjonsanalyse* (Tano Aschehoug 1999, 458 sider). Med et usædvanligt bredt overblik over såvel den teoretiske som den empiriske litteratur sætter Skirbekk funktionalitet og dysfunktionalitet op som målestok for vurdering af kulturytringer: Er visse kulturtræk på langt sigt hensigtsmæssige for en kulturs overlevelse, eller virker de ufordelagtigt eller endog selvmorderiske? I kontrast hertil står ideologiske vurderinger, hvor værdier vægtes uden eller med ringe hensyn til deres samfundsmæssige virkninger. Dette er typisk for den i dag herskende mentalitet: Gode følelser opfattes som en tilstrækkelig begrundelse for, at noget er rigtigt. Høj moral anses som uafhængig af fornuftige konsekvensovervejelser - den kan være nok så skadelig, blot den stemmer overens med visse abstrakte principper om individuelle rettigheder. Som Skirbekk pointerer, gør gode hensigter ikke nødvendigvis verden god. Den individcentrerede her-og-nu etik, der dominerer i dag, gør det vanskeligt at drøfte det dilemma, som Herbert Spencer i forrige århundrede tog op, da han hævdede, at godhed i én generation indebærer brutalitet mod de næste.

Målet for Skirbekks kritik er den herskende nyliberale ideologi, der blot betragter den nedarvede kultur som oplevelsestilbud, som individerne kan vælge eller fravælge som de har lyst. Et samfund med de individualistiske menneskerettigheder som grund kan ikke tilbyde befolkningen overindividuelle målsætninger, hvorved vilkårlig selvrealisering bliver et mål i sig selv. Nationen er det mest nærliggende alternativ til denne normløse, altopløsende nyliberalisme. "Når unge mænd har været villige til at ofre livet for deres nation, har det ikke været for at forsvare et sammensurium af interesser og livsformer for et antal individer, som tilfældigvis har samme statsborgerskab", påpeger Skirbekk. Skræmmebilledet for den moderne opløsning er USA, som på trods af socialudgifter, der i løbet af tredive år er løbet op imod 40.000.000.000.000 kr., slås imod stadig højere kriminalitet, narkomisbrug, brudte familier osv. Nyliberalismens løsningsmodel står ganske afmægtig over for nedgangstegnene i hele Vesten. Dens selvmodsigelser kommer ikke mindst frem i familierpolitikken, som Skirbekk grundigt analyserer. Således forbyder vore progressive regeringer forældres revselse af deres børn og ligestiller de fleste former for samliv med ægteskab, skønt enhver undersøgelse dokumenterer børns langt større sårbarhed udenfor det traditionelle ægteskab. Men den politisk korrekte moral kan pudse sin glorie. Den nyliberale ideologi fremmer

ifølge Skirbekk på de fleste områder normløse tilstande, samtidig med at ideologiens talsmænd kun har vist sig dygtige i at afvise kritik, ikke i at inddrage korrikerende tanker.

Fortiet forskning

Den nyliberale elite hersker i dag så totalt, at demokratiet i realiteten er ophævet. Folket har pga. mediernes ensidighed i praksis ikke mulighed for at vælge mellem alternative verdensfortolkninger. Da syv norske universitetsforskere (herunder Skirbekk) i 1993 udgav en kritisk bog om indvandringen, blev den således ikke omtalt af noget norsk dagblad. Det nødvendige opgør med nyliberalismen har bred støtte i ekspertkredse, der véd hvor slemt det står til, men de har blandt de kulturelle og politiske magthavere ingen støtte til at udbrede deres budskab, så flertallet kan stilles over for et reelt valg. Ikke mindst er den epokegørende sociobiologi og dens afledte resultater ganske tabubelagt udenfor laboratorierne. Fortielserne herom har i den politiske sfære hersket siden en antiracistisk aktivist fik lov til at udforme slutdokumentet fra en UNESCO-konference om racisme i 1950, med konklusioner der stred imod opfattelsen hos det store flertal af hans antropolog-kolleger. Folkegrupper kan ifølge arvebiologisk forskning bl.a. inddeles efter formeringsstrategi, hvor negroide og mongolske grupper synes at få flere børn for at tage højde for decimerende processer. Med tanke på, at

verdens hovedgrupper af folk har været adskilt i mindst 100.000 år, er der intet mærkeligt i deres forskellige, naturtilpassede udvikling.

Skirbekk erkender, at mange af de nye videnskabelige erkendelser nok vil virke chokerende for de fleste, og han tror da også at den katastrofale "humane" nyliberale ideologi ville få flertal ved en folkeafstemning. For at tage kritisk stilling til tidsånden kræves både rationalitet, forskning og dømmekraft, hvilket udelukker mange. Kampen for et opgør med de herskende livsløgne bliver derfor hård. Ifølge Skirbekk bliver kommunikations-samfundet næppe mindre konfliktpræget end tidligere samfundstyper, men kampen vil nu dreje sig om forskellige virkelighedsfortolkninger. For at undgå unødigt vold er det nødvendigt, at alle løsningsmodeller frit kan diskuteres. "Det betyder at udsagn som har været fremsat af folk med nazistisk tilknytning må analyseres og vurderes før de eventuelt forkastes. Ikke alt de sagde virker urimeligt. En påvist lighed med en nazistisk udtalelse er ikke tilstrækkelig til at gøre et udsagn ugyldigt."

Men i stedet hersker jo stemplingen, tabubelæggelsen og de insinuerende sammenkoblinger. Karakteristisk for den politisk korrekte hjernevask fra de opvoksendes tidligste år er det, at i den norske skoleplan for "værdfag" skal kristendommen præsenteres for eleverne på en diskuterende og ikke-forkyndende måde, mens menneskerettighederne er noget de skal "få forståelse for".

Betingelserne for samfund

Hvis man skal pege på en hovedinspirator for Skirbekk, er det den amerikanske sociolog Talcott Parsons og hans funktionalistiske teorier. Parsons talte indtrængende om, at samfundsmedlemmer må dele visse fælles grundværdier, hvis deres fællesskab skal fungere. Disse værdier, som det kan være vanskeligt at argumentere rationelt for, må forsvares stærkt, ja helligholdes. Selv tilsyneladende meget "irrationelle" grundværdier kan vise sig at have en livsvigtig funktion, der ikke nødvendigvis er identisk med deres forsvares argumenter for dem. Et sundt samfund må derfor have ordninger for streng sortering af nye kulturformer og for udstødelse af dem, der virker uhen-sigtsmæssigt. Diskrimination - med positive og negative fortegn mellem "vi" og "de" - er nødvendig for en stærk opslutning om kollektivet. Tolerancen udadtil må være ringe, da en sådan ellers ikke kan forenes med vilkårene for et dybtfølt broderskab. Med rette har optagelse af nye

medlemmer i et sådant fællesskab traditionelt været præget af smertefulde ritualer, der skulle dokumentere, at dets nye medlemmer sætter fællesskabet højere end deres eget egoistiske velvære.

Stik herimod går den nyliberale ideologi ud på, at kultur simpelthen er summen af mange individers holdninger. Sådanne præmisser ligger bag forsøget på at fjerne konflikterne mellem indvandrere og indfødte gennem "holdningskampagner", rettet mod "racisme", "fremmedfrygt" og "snæversyn". Også rent funktionelt er der dog gode grunde til det, hvis Vestens folk ikke lader sig hjernevaske. Vor kultur besidder uimodsigelige fortrin. Som Skirbekk skriver, er det ikke tilfældigt, at mange tredieverdensfolk efter århundreders antikolonial modstand alligevel vælger en variation af kolonisternes samfundsorden. Vor kultur fordærvs dog mere og mere af nyliberalismen, så før eller siden kan en anden kultur vise sig mere funktionel og dermed udkonkurrere vor. Et samfunds overlevelse er langt fra noget uundgåeligt, skønt vi ynder at tro det. "Et samfund kan uddø pga. en demografisk krise, uden at samtidige enkeltindivider behøver at opleve processerne som personligt ubehagelige."

Stemplingen af advarere

Den herskende elites farligste afvisnings-taktik over for korrigerende erkendelser er nok den psykologiserende, hvor individer i opposition til nyliberalismen pr. definition tillægges usunde personlighedstræk. Dermed kan argumentation om selve sagen undgås. (Man kommer her i tanker om en nylig karikatur i Berlingeren af Pia Kjærsgaard i spændetrøje). Selv den store frihedsfilosof Karl Popper stemplede "nationalismen" som psykologisk irrationel m.m. Også på andre måder gør de herskende ikke-videnskabelige ideologier sig ifølge Skirbekk immune over for kritik, fx ved at associere opponenter med "racisme" der pr. definition er udenfor diskussion. Medierne spiller med ved overdrevent at fokusere på voldelige og underlødige indvandringsmodstandere. Den forkætrede holdning stigmatiseres desuden ved fx at kædes sammen med den i sammenhængen irrelevante Holocaust, eller der henvises pr. automatik til Vestens "skyld" i den tredje verdens situation. Bl.a. med henvisning til slavehandelen, skønt de indstrømmende muslimeres forfædre har handlet med langt flere negerslaver end europæerne. Det er vanskeligt at se, at dette skulle give muslimer en speciel moralsk ret til at bosætte sig i Europa i dag. Osv. osv. Alle de immuniserende taktikker kan nemt afvises, men

modsigelser forties simpelthen. Sigende for den herskende primitive verdensfor-falskning er "Future World" i Floridas "Walt Disney World", hvor renæssancen fremstilles som arabernes genoplivning af en europæisk ruinbunke, der leder frem til en multikulturel og amerikanskledet fremtid, hvor alle kommunikerer med alle uden civilisatoriske barrierer.

Et opgør haster

Hovedproblemerne, som den moderne nyliberalistiske, ensidigt individ-orienterede retthedsstænkning står magtesløs over for, er befolkningsekspllosionen i u-landene, befolkningsnedgangen i i-landene, ressource-overforbrug og miljø-ødelæggelse. Altsammen forårsaget af ideologier, der er baseret på menneskers rettigheder og ikke på naturens forudsætninger. Karakteristisk er fx Kina blevet kraftigt fordømt ud fra de individuelle rettigheder, fordi det ikke har kunnet komme af med sin befolkning via udvandring og derfor har måttet begrænse den på sin egen facon. Skirbekk hævder, at vi generelt står over for udfordringer, "som kræver restriktive svar i strid med både liberal-humane værdier og erklærede menneskerettigheder." Den for os farlige situation fremgår klart af, at mens hvide mennesker i 1930 udgjorde 35% af verdensbefolkningen, udgør de nu max. 10%. Det haster derfor med en "frontdannelse for fornuften, forskningen og folket mod myterne, medierne og magteliten". Det er ved at gå os ligesom det gik Romeriget, hvor manglen på indfødte og loyale borgere blev afgørende for dets fald.

Et dansk hjertesuk

Den eneste indvending mod Skirbekks epokegørende bog skal her være hans analyse af, hvorfor kløften mellem folkeligt åndsliv og eliten i Norge angiveligt har været dybere end andre steder. Det er et træk, man ser i alle europæiske lande: Antagelsen om, at her må ensretningen da være værst! Her i Danmark må vi blot sørgmodigt indvende: Gid vi havde en akademiker på en fremtrædende position med Skirbekks erkendelser. Men det er vel desværre utopisk blot at håbe, at hans bog bliver sat på de sociologistuderendes pensum herhjemme, skønt den burde være obligatorisk stof.

Peter Neerup Buhl

Se tekster af og vedr. Sigurd Skirbekk på hans hjemmeside www.uio.no/~sigurds/

Bekæmpelsen af den muslimske epidemi

Islamisk demografisk aggression kombineres med økonomisk og fysisk åreladning af Europa. Kolonisatorerne har allerede indledt krigen, og europæernes frihedskamp kan begynde.

Vi er på vej ind i den farligste periode i menneskets historie, og der er kun udsigt til, at det bliver værre, skriver terroreksperten Morgan Norval i sin bog *Triumph of Disorder* med undertitlen *Islamic Fundamentalism, The New Face of War* (Sligo Press 1999, 324 sider). De eksplosive forhold breder sig fra den 3. verden, hvor udviklingen kan karakteriseres af den hastige vækst af storbyerne, der fungerer som trin på menneskemassernes vej mod i-landene. Ethvert middel benyttes for at komme videre hertil, da forholdene i u-landenes storbyer er uudholdelige. Under uhumske forhold bor der således 63.500 mennesker pr. km² i Lagos, Nigeria og 58.000 pr. km² i Jakarta, Indonesien (i fx New York bor der kun 10.500 pr. km²). Det generelle sammenbrud af systemerne, som er en følge af befolkningens vækst og migration, skaber en global ustabilitet, som erfaringen viser er mere krigsfremkaldende end totalitarisme. Ofte hævdes det, at kun totalitære stater starter krige, men i ustabile (evt. stadig demokratiske) stater fordobles krigsfaren.

Islam er ifølge Norval i denne eksplosive situation den største trussel, ikke mindst pga. dens krigeriskhed - den står i kontrast til Vesten for vilje til at kæmpe for det, man tror på: "De fleste mennesker i verden er trods alt ikke pacifister, og folk i mange dele af verden - inklusive underkuede grupper i den udviklede verden - finder islam attraktiv ikke mindst fordi den er parat til at kæmpe." Det gamle arabiske ordsprog *din Muhammad bi' l-Saif* (Muhameds guddommelige lov kan kun håndhæves med sværdet) er stadig almindeligt muslimsk adfærdskodeks. Muslimer er ifølge koranen under forpligtelse til at føre krig indtil "al fordærvelse og al ulydighed er udslettet"; en sådan krig, der renser jorden, er god og hellig og retfærdiggør enhver udsejelse. Som Hamas-lederen Omar Bakri har udtrykt det, skal islamisk lov indføres "selv hvis det betyder alle menneskers død". Det må siges at være lovreligiøsitetens konsekvens, men som allerede den berømte politiske filosof

Alexis de Toqueville konstaterede i 1800-tallet, er islam "den religion, der mest gennemført har forvekslet og sammenblandet" det guddommelige og det jordiske.

Norval beskriver, hvordan alle moskeer bygget i ikke-muslimske lande kan blive udgangspunktet for spredningen af fanatismen. I fx Frankrig opføres der to nye moskeer hver måned, og herudover bruges studenterorganisationer, skoler og muslimske "kulturcentre" som frontorganisationer for terroristaktiviteter. I *US News & World Report* 6/3 1989 er det beregnet, at af de 30.000 iranske studerende i USA er de 1000 potentielle terrorister. Lederen af "Islamisk Jihad" Ramadan Abdullah Shallah var endog indtil 1996 professor ved Floridas Universitet. Sådan er der i Vesten mange "sovende agenter" for islam, parate til at handle når det kræves. Som Norval konkluderer: "Vi har mange voldelige fjender og for mange åbne døre."

For Europa bliver den stadigt større åbenhed over for Tyrkiet en afgørende trussel. Det er ikke mindst i Tyrkiet, at dette lands efterretningstjeneste (sammen med Iran) træner bosniske muslimer og arabere i terroristleje. De indsættes bl.a. på Balkan, i Tjetjenien, Afghanistan, Kaschmir og i Nord-Irak mod kurderne og til støtte for Tyrkiets planer om undergravning af Centralasien, Mellemøsten og Vesteuropa. Narko- og våbenhandel er dette terror-netværks følgesvend. Politiet i Spanien rapporterer, at fra 1986 til 1988 blev 80% af heroinen i Spanien indsmuglet af tamilske tigere i samarbejde med pakistanere. Da de var afsløret, blev arbejdet hurtigt overtaget af tyrkere. Og de skal måske med i EU!

Illusionen om "moderat" islam

Over for Vesten står selv de mest uforsonlige muslimske fjender sammen. Iran hjalp således Irak med at omgå USA's olieembargo. Sammen kan de ydmyge Vesten og true det med biologiske og atomare våben. Men alligevel tror Vesten det muligt at knytte alliancer med "moderate" islamiske ledere. Noval afliver dog

illusionen om, at fx Irans "moderate" præsident Khatami vil afslutte landets terrorist-virksomhed. Som lederen af den internationale antiterrorforening Edward V. Badaloto har udtrykt det: "Når jeg hører en iransk leder beskrevet som moderat, minder det mig om definitionen, at en iransk moderat 'er en mullah der er løbet tør for ammunition.'" Hertil kommer, at de muslimske masser slet ikke vil acceptere kompromisser - alle ledere i muslimske lande, der har forsøgt på det, har fået en grim skæbne, andre ledere har i folkets demonstrationer og optøjer anet vigtigheden af at holde sig på de rettroendes kurs. Man bør såvist ikke forveksle folket med diktatorerne - de sidstnævnte er ofte de mest pro-vestlige. Og 70% af de mod Vesten hadefulde og krigslystne muslimske masser er under 25 år, i kontrast til vore aldrende og blaserte befolkninger.

Selvforsvar eller grusom død

De kristnes skæbne under en islamisk overmagt illustreres i Sudan, hvor muslimerne bruger tolv cm lange søm, når de korsfæster deres kristne ofre ned til 7-års alderen. (Thi som der står i koranen 5:36, kan straffen for dem, der kæmper mod muslimerne, bl.a. være korsfæstelse eller afhugning af hænder og fødder). Piger kan dog vente med at blive voldtaget til de er 9 år, thi det var Aishas alder, da Profeten fuldbyrdede sit ægteskab med hende. Selv de mindste børn i Sudans kzeleje for kristne får ingen føde før de lader sig omvende til islam. Man kommer her i tanker om en fremtids-anekdote fra The Glistrup Homepage: I en danskerlejr i Vendsyssel spørger den muslimske fangevogter ved gaskammeret en lille pige: "Hvor gammel er du min ven?" Pigen: "Jeg bliver seks år næste uge!" Muslimerne: "Nej det gør du ikke."

Man må ikke tro, at muslimer der overhovedet forbliver muslimer nogensinde forbedrer sig. De er uhjælpeligt slaver af Allahs vilje. Som Seyyed Hossein Nasr skriver i *Ideals and Realities of Islam* (1975 s. 61), "styrer koranens lære ikke

alene en muslims liv; hvad mere er: En muslims sjæl er som en mosaik dannet af koranens formler, i hvilke han ånder og lever." Blandt disse formler hører til evig tid "sværdets vers" i koranen, som beordrer nedslagning af de vantro; dette vers ophæver de (af vore fremmedvenner så ofte citerede) ældre koran-vers, der gav de vantro lov til at være i fred. Idealet for alle muslimer, hvor forskellige de så i øvrigt ellers er, er at følge i deres blodige krigsherre Muhameds fodspor - ned til mindste detalje. Herom skriver A. Schimmel i *And Muhammad Is His Messenger* (1985 s. 55): "Det er dette ideal om imitatio Muhammadi (efterligning af Muhammed) der har givet muslimer fra Marokko til Indonesien en så ensartet adfærd: hvor man end er, ved man hvordan man skal opføre sig, når man går ind i et hus, hvilke hilsemåder der anvendes, hvad der skal undgås i godt selskab, hvad man skal spise, og hvordan man skal rejse. I århundreder er muslimske børn blevet opdraget på denne måde." Dette gælder naturligvis også budet om Hellig Krig, islams sjette søjle.

For at skabe en modvægt mod den fanatiske (dvs. almindelige) islams fremmarch må de overfaldne lande gennemgå en åndelig genopvågnen for at kunne forsvare sig. Norval beskriver, hvordan det indiske Janata Dal-hinduparti under muslimsk pres har måttet antage ekstremistiske former (der nu i vestlige medier hænges ud for overgreb mod muslimer!), og kun i en parallel kristen vilje til forsvarskamp ser han et håb. Antropologiprofessoren Jack Weatherford citeres for udtalelsen, at netop fordi verden bliver "mindre", må de etniske og kulturelle identiteter overalt, "fra den største by til fjerne dale i junglen", blive stærkere end nogensinde før. Som politologi-professoren Walker Connor i tråd hermed har formuleret det i sin bog *Ethnonationalism: The Quest for Understanding* (1994), bliver den etniske selvbevidsthed kun styrket under den øgede gensidige berøring - hvilket netop er en betingelse for overhovedet at overleve.

Men i realiteten, konstaterer Norval, lader myndighederne i Vesten af konflikt-skyhed blot stå til. Han beskriver fx, hvordan de ansvarlige i Storbritannien lader islamisterne terrorisere afvigere i skolerne, fordi indgreb blot ville føre til råb om "diskrimination". Målet for den islamiske militans, som altså allerede dyrkes i skolerne, er vel at mærke udtrykkeligt etableringen af et muslimsk styre i landet.

Norval kritiserer de vestlige beslutningstagere, der hævder, at Vesten ikke har problemer med islam som sådan, kun med dens "ekstremistiske" elementer. Disse beslutningstagere vender det blinde

øje til historien, bemærker Norval: "Forholdet mellem islam og ikke-islamiske samfund har været spændt i over fjorten århundreder." Så længe islam forbliver islam og Vesten forbliver kristen, vil denne fundamentale konflikt mellem de to verdenssyn "blive kernen i deres forhold i fremtiden, ligesom det har defineret dem i de sidste 14 århundreder."

Det er ifølge Norval med beslutsomhed muligt at bevare velstands-øer i det kommende globale kaos, men med vore nuværende politikere, der er uden mod og uden tanke for en fjernere fremtid end næste valg, vil en overlevelse næppe være mulig. Ineffektiv handling og meningsløse kompromisser må erstattes af frimodigt og selvfølgelig selvforsvar for egne interesser, der - som Hans J. Morgenthau fastslog i *In Defense of the National Interest* (1951) - i stedet for idealistisk storhedsvanvid bør være ledetråden for en stats politik.

Den kommende befrielseskrig

Videre ad Norvals linie går den franske filosof Guillaume Faye, som stringent forudser den etniske krig i Europa i sin bog *La Colonisation de l'Europe* (Éditions de L'Æncre 2000, 350 sider). Under den antikonkionalistiske krig, Europa står over for, er der kun to muligheder, argumenterer han: Generobring eller vor forsvinden ud af historien. De europæiske folk er aldrig blevet spurgt, om de ønsker at blive koloniseret, og nu er det for sent med en demokratisk genopretning.

Gennem historien har den besejrede altid været den part, der afviser konfrontationen og antager fjenden for at være ven. Netop denne taberrolle optræder europæerne i for tiden. Som bl.a. Algeriets forhv. præsident Boumedienne har formuleret det, vil de muslimske lande nu kolonisere Europa, efter at de har udsmit europæerne fra deres kolonier. Faye pointerer, at Frankrig nu er i Algeriets situation anno 1960, og at en befrielseskrig må komme. I dag er antallet af muslimer i Frankrig endog langt højere end antallet af franskmænd i Algeriet dengang.

Faye gennemgår som baggrund for sine umiddelbart drastisk udseende anbefalinger den uhyrlige situation, som de europæiske kollaboratør-politikere har bragt os i. Hvis krigen ikke snart indledes, vil islam således være den største religion i Frankrig om 15 år. Frankrig rummer allerede nu flere muslimer end Albanien og Bosnien tilsammen. P.t. er 250.000 fødsler ud af ialt 780.000 fødsler i Frankrig årligt fremmedkulturelle, dvs. næsten en trediedel - den umiddelbare fremtids befolkningssammensætning. Antallet af uden-

landske statsborgere er rigtignok stabilt, idet stadig flere bliver franske statsborgere, men dette gør dem lige så lidt til franskmænd, som de koloniserende europæere i Amerika blev indianere. De tal, der kan belyse den truende katastrofe, undertrykkes, hvilket svarer til, at en sygdomsramt smadrer termometret for ikke at kende sin feber. Som Faye bemærker om undergangskursen: "Vi er i Rom i det 3. århundrede, og vi ved det ikke."

Den tyrkiske stormoské i Beringen i Belgien.

Islams uforsonlighed

Europæerne ignorerer selve fundamentet for islam, herunder "budet om erobringens tre faser": Når muslimer installerer sig på fremmed jord, praktiserer de *Dar al-Sulh*, "den midlertidige fred", dvs. så længe de er i en minoritetssituation, nøjes de med fredelig missioneren, hvilket har fået nogle europæere til at tro på muligheden af en "sekulær og europæiseret" islam. Når de rettroende er blevet talrige nok, forandres Europa dog til *Dar al-Harb*, krigens område, som ender med at blive *Dar al-Islam*, islams rige, hvor ikke-muslimer kun tåles som undertrykte og udbyttede mindretal, som det er tilfældet i den islamiske verden i dag. At islam ved begyndelsen af overtagelsen af et nyt område falsk må fremstå som fredelig, anbefales af koranens sura 4 vers 101. For netop derved at kunne slå mere effektivt til senere. Den klassiske trojanske hest-taktik.

Faye må som Norval konkludere, at alle muslimer i ånden er ekstremister og erobrere. Selv den mest "civiliserede" islam kan på et øjeblik blive barbarisk. Islam er en blok. Enhver "moderat" muslim kan i morgen være en krigerisk mujahedin, som man da også har set det i bl.a. Algeriet. Som islamologen Albert Kehl skriver i sin bog *L'islam, guerre ou paix?*, kan selv den mindste appel fra imamerne medføre en reaktion af uanet rækkevidde.

I 1997 erklærede islamisten Mohamed Sadaoui da også, at af de 6 mio. muslimer i Frankrig er de 3 mio. parate til at mobiliseres. Kehl er ligesom Faye af den mening, at den eneste værdige løsning for Europa er at returnere det altovervejende flertal af muslimerne i Europa til deres eget område.

Truslen fra islam betyder ikke, at vi ikke kan lære af muslimerne holdning. Under Bosnien-krigen kom den karakteristisk frem derved, at Røde Halvmåne kun hjalp muslimer på flugt, mens Røde Kors trossedumt hjalp alle uafhængigt af tilhørsforhold. Og ligesom islam kun angriber nogen, der er svagere end den selv, gælder det for os om at angribe kolonisatorerne her, inden de bliver alt for stærke.

Et andet sigende træk ved muslimeres relation til europæerne viser sig i de massevoldtægter mod europæiske kvinder, som hele Europa oplever i disse år, senest også Danmark. Der er tale om en rituel handling, en manddomsprøve, hvor symbolet på det hidtil urørlige, en europæisk kvinde, erobres og muslimerne sande overlegne position manifesteres. I en æra med meget vrøvl om "racistisk vold" er det også afslørende at se de virkelige tal: I Frankrig blev 14 betjente dræbt og 9578 såret i 1997, heraf skyldtes de 95% (nord)afrikanere. 108 franskmænd blev i 1998 dræbt af afrikanere og 15.509 alvorligt såret. Tallene er i kraftig stigning. I Paris' metro står afrikanerne for 90% af overfaldene. Unge af samme herkomst står for 88% af volden i franske skoler, som i 1998 krævede 10 dødsofre og hundredevis af alvorligt sårede. Og de fremmede er næsten ikke voldelige mod hinanden, kun mod værtsfolket: 80% af de fremmedes ofre er franskmænd. Som Faye kommenterer, er hans inderlige fjendskab til islam velbegrundet - krigen er allerede erklæret fra muslimerne side.

Kolonialismens ofre

Faye ser koloniseringen af Europa som en konsekvens af europæernes forh. kolonialisme, der mægtigt gavtede og styrkede tredieverdens-folkene, ikke mindst demografisk. Og langt fra at "ødelægge de oprindelige kulturer" gav europæisk imperialisme disse folk instrumenterne i hænde til deres nuværende ekspansion, og de står ganske ufordærvede og selvbevidste over for den af ubegrundet samvittighedsnag og selvpineri svækkede europæiske kultur. Hos de ikke-europæiske kulturer er en holdning, der i "racisme" langt overgår Front Nationals, normaliteten.

Alt i alt kan tredieverdens-folkene derfor ganske ustraffet installere sig hos os, hvor de burde være mødt af en tilsvarende

europæisk etnocentrisme. Med henvisninger til talrige af Europas største personligheder påpeger Faye, at det bedste i den europæiske humanistiske og demokratiske tradition er etnocentrisk. Han taler stærkt for en tilbagevendelse til etnisk isolationisme: I stedet for de nuværende forsøg på at infiltrere og omvende hinanden bør forholdet mellem verdenscivilisationerne således på éngang præges af ligegyldighed og respekt. Hvilket ikke udelukker et globalt samarbejde om de problemer, der truer alle civilisationer - men først når princippet om afvisning af etnisk infiltration er accepteret af alle parter.

Men de magthavende europæiske kollaboratorer lader hele tiden de fremmede trænge europæiske værdier tilbage til fordel for islam - i vort eget hjem. Således accepteres det uden videre, at 230.000 personer i Frankrig lever i polygame forhold (med tilsvarende større socialhjælp). En iransk organisation, der demonstrerede mod Salman Rushdie, modtog 400.000 F i fransk offentlig støtte. For at lokke muslimer til den britiske hær indfører det britiske militær islamisk korrekt mad, bederum i kasernerne og mulighed for bøn fem gange daglig - noget der ikke engang er muligt i islamiske lande hære. Endelig sørges der for, at fastende muslimer ikke sendes på anstrengende missioner! Det forræderi, vore "eliter" begår i disse år, er såvist ufatteligt.

Fejlagtige løsningsmodeller

Både assimilations- og multikulturalismemodellen er urealistiske som løsninger, skriver Faye, thi årsagen til indvandrernes dårlige tilpasning er hverken social, ideologisk, økonomisk ell.lign., men skyldes simpelthen, at de etnisk ikke er europæere. Således er arbejde heller ikke vejen til en plads i vort samfund. Uoverensstemmelsen er af indre etnisk art, den skyldes altså det stik modsatte af en "identitetskrise"; at muslimerne er "splittede" mellem deres gamle og angiveligt nye kultur - de unge muslimer i Europa er i deres etnisk rensede områder langt mindre rodløse og langt mere selvbevidste end deres europæiske jævnaldrende.

I sine argumenter om adskillelsens nødvendighed kommer Faye også ind på aspekter, der givetvis vil blive udråbt som ren racisme, men han har her støtte i sortes egne udtalelser, fx Nelson Mandelas ord fra 1996: "Genopbygningen af dette land er måske en uoverkommelig udfordring. For vi er ikke ens. Vore forskellige racer giver forskellige mentaliteter." Hvad årsagen end er, kan Europa simpelthen ikke opsuge så store mængder fremmedkulturelle folk. At det skyldes en af-

stand til dem fremgår af, at fx de syd- og østeuropæiske indvandrere til Frankrig i årene 1890-1960 langt langt lettere tilpassede sig og bidrog positivt til landet.

De fremmedkulturelle er derimod uhjælpeligt en ensidig byrde, således koster de ifølge Fayes tal årligt Frankrig 800 mia. F, halvdelen af statsbudgettet. Netop dette vil dog være med til at fremme det hurtige opgør under en økonomisk krise, som Faye håber på. Jo hurtigere et sammenbrud kommer, kan vejen for den mindst smertefulde løsning banes. Hertil bidrager også muslimerne voldelige adfærd: Mens 100 døde i middelalderens Europa eller i Indien i dag er en ikke-begivenhed, er samme antal dødsofre i uroligheder i de følsomme moderne vælfærdsstater som et jordskælv, der kan vække de slumrende europæere.

Faye afviser, at u-landshjælp og støtte til hjemrejse kan forhindre koloniseringen af Europa. Disse midler har gennem årtier vist sig ineffektive. Hver civilisation må løse sine egne interne problemer. Vore forsøg på at hævde egne værdier på andres områder er en form for nykolonialisme. Og tredieverdens-folkenes argument, at indvandringen hertil skyldes, at især afrikanerne ikke er i stand til selv at opbygge tålelige samfund, er en form for racisme rettet mod dem selv.

Krigens gang

Blandt midlerne i den etniske krig, som muslimerne i Europa som skildret allerede har indledt, er den kriminalitet, der går ud på at rense hele områder i Europa for europæere. I Frankrig er der allerede over 1000 sådanne områder, hvor ordensmagten i praksis har opgivet at hævde statsmagten. At kalde sådanne områder for "ghettoer" er fejlagtigt, påpeger Faye, for det antyder, at de fremmede skulle være en form for ofre i denne proces og ikke dens gerningsmænd.

En stor fare under den kommende befrielseskrig vil det være, hvis USA blander sig

for at "mægle", dvs. i realiteten for at forhindre, at europæerne bliver herrer i eget hus, hvilket er imod amerikansk interesse.

Blandt modstanderne regner Faye ikke kun muslimerne, kollaboratørerne og konkurrerende stormagter, men også de europæiske "højreorienterede" og "værdikonservative" m.m., der ofte er "kollaboratører under frihedskæmperens maske". Hertil regner Faye dem (fx det franske "nye højre"), der nærmest anser islam for en allieret mod USA, og dem der pukker på, "at vi ikke er mod indvandrerne, men indvandringen, vær nuancerede!" osv. Alle disse typiske intellektuelle bidrager til én ting: Passivitet, manglende handling - i en tid, hvor opmuntring til ungdommelig aktion ellers er essentiel.

Når fjenden gøres diffus, er opgivelsen allerede indtrådt. Typiske udtryk for dekadence og livsuduelighed. Al afledning fra fokusering på den virkelige fjende er "ubevidst sabotage", der fratager de udvalgte modet til at gå foran.

De regerende har helt opgivet en tilbagevisning af koloniseringen - deres interne debat er nu lige gyldig, det nytter intet at forsøge at få "indflydelse" på den. Deres ugeringer skal simpelthen registreres, og deres forsøg på at gøre ægte modstandskæmpere delagtige i forræderiet bør afvises med iskold foragt. Derfor er det også kun glædeligt, når det fra Christiansborg rapporteres, at Dansk Folkeparti er helt isoleret og ikke inddrages i det "seriøse" arbejde med kollaboratør-

partierne. Udelukkelsen bør være gensidig. Som Faye fremhæver, "skal kollaboratørerne, indvandrerlobbyen, som i de sidste tredive år har været hovedårsagen til vor kolonisering, forbigås i tavshed." Med de Gaulles ord fortjener den slags "ingensomhelst nåde". Et kompromis vil betyde et veritabelt etno-kulturelt München (anno 1938). Som den i Arabien levende islam-undertrykte filosof Averroës udtrykte det i det 12. århundrede: "Den som søger freden for enhver pris får kun krigen. Den som åbner sin bys porte for fjenden for at undgå plyndring og afbrænding vil blive udplyndret og brændt endnu grusommere, end hvis han modigt havde kæmpet for at forsvare sig."

Peter Neerup Buhl

Europas voksende sigøjnerproblem

Tårevædede beretter medierne ofte om "diskriminationen" af Europas sigøjnere. Sjældent redegøres der imidlertid for baggrunden herfor.

Sidste forår blev der i København afholdt en "International Sigøjner Kulturfestival" betalt af Det Danske Kulturinstitut, Københavns Kommunes Udviklingspulje, Dansk Flygtningehjælp og Indenrigsministeriet. Den 29. april blev der i forbindelse hermed gennemført en "høring" med et "internationalt panel", der skulle aflive nogle af de angivelige fordomme, der findes om sigøjnerne. "Mange betragter sigøjnerne som nogen stereotyper, der lever det her gøgleragtige og halvkriminelle liv", udtalte Klaus Rothstein fra Dansk Flygtningehjælp indigneret til JP København 29/4 99.

Hvor meget "myte", der er i den almindelige opfattelse af sigøjnerne, viste sig samme efterår, da der i løbet af en uge kom over 300 sigøjnere til landet. I perioden januar-november 99 kom der ca. 1000 sigøjnere til Danmark, hvilket skal ses i forhold til, at der fast bor 2000 her. De nyttilkomne søgte asyl men fik for langt størstepartens vedkommende afslag, da de ikke er forfulgt i deres hjemland Slovakiet. Nogle søgte vel at mærke asyl op til fem gange, idet de kunne beholde de lompepenge, de hver gang fik udbetalt i Danmark (Jyll.-Post. 30/11 99). Da de var rejst, måtte selv Dansk Flygtningehjælps Jørgen Chemnitz på tv synligt chokeret skildre, hvilken tilstand af svineri og ødelæggelse, de havde efterladt asylcentret i.

Bemærkelsesværdigt i denne sammenhæng er også, at da der blev indført visumtvang for sigøjnerne, faldt antallet af

butikstyverier i Allerød (ved Sandholmlejren) igen, efter at de var tiltaget eksplosivt i forbindelse med den store sigøjner-tilstrømning. I oktober måned var der kun seks anmeldelser af butikstyverier i Allerød, i november 33. I december faldt tallet så til det normale med afvisningen af sigøjnerne. "Til sidst måtte vi skygge dem, når de kom ind til byen fra Sandholmlejren", beretter en vicepolitikommisær i Jyllands-Posten 11/12 99, hvor Allerøds butiksejeres stigende frustration beskrives.

Sidste år berettede aviserne også om den sædvanlige omfangsrige sigøjner-kriminalitet, ikke mindst tricktyverierne i butikker og især i enlige gamles lejligheder (fx Hvidovre Avis 14/7 og 1/12 99, Jyll.-Post 11/12 99). Bladet "Dansk Politi" berettede 15/11 99 om en sag, hvor fire sigøjnere turnerede rundt i Danmark og lavede tricktyverier mod gamle - alene denne gruppe udførte ca. 80 tricktyverier i løbet af et halvt år. Og DR-tv kunne 16/2 00 oplyse om en nordsjællandsk sigøjnerbande på fyre medlemmer, der havde begået bedragerier for 1,5 mio. kr. Det gik for sig på den måde, at bandemedlemmerne lod unge mænd og kvinder forelske sig i dem. De forelskede blev derefter sat til at skrive under på hurtige lån. Det således købte eller lejede blev solgt videre, og de forelskede ofte stod alene tilbage med gælden. En pige blandt ofrene, der ikke ville være med længere, fik tæsk af banden, og en anden pige truede de med at brænde hen-

des forældres hus ned. Ud over sådanne sager kan nævnes usædvanlig grov sigøjner-kriminalitet i form af en familieklassens mishandling og voldtægt af en 17-årig pige i Varde gennem et halvt år, fordi hun ikke ville gifte sig og have børn med en søn af huset. (Ekstra Bladet 11/5 99).

Sigøjnere i Grækenland

Problemet fælleseuropæisk

Overalt i Europa har man samme erfaringer med sigøjnerne. Da Den Danske For- enings styrelsesmedlem Louise Friis Jen- sen var på motorcykelferie med sin mand i Grækenland sidste sommer, undslap de med nød og næppe et decideret landevejs- røveri udført af sigøjnere, og derefter var de i 14 dage vidne til, hvordan sigøjner- kvinder og -børn tiggede og stjal fra turis- ter og butikker ved et kendt græsk feriested.

De meget kritiserede tjekkere, der fik opført en mur mod sigøjnerplagen i byen Usti nad Labem, udtalte bl.a.: "Altid larm måtte vi døje med, overalt skidt og en slem stank. De smider affald ud af vin- duet og pisser fra balkonen." Men teoreti- kerne i det centrale europæiske magtappa- rat tyede blot til de magiske tolerance-fraser for at "løse" problemet, således kommis- sionsformand Romano Prodi: "Europa vil aldrig igen acceptere en mur, som skiller europæer fra europæer." (Jyll.-Post.27/10 99).

Også i Spanien blev indbyggerne i en Madrid-forstad ramt af sigøjnertilstede- værelse: "Vi kan ikke klare mere, og fremtidig sameksistens er ikke en mulig- hed. Hele området er degenereret, siden rumænerne kom til. De vasker tøj hvor som helst, forretter deres nødtørft i ga- derne og er med til at gøre det hele bes- kidt. De har naturligvis deres egne skikke, men de ønsker ikke at sætte sig ind i vores", udtalte en beboer-formand i Politiken 1/7 99. En bartender supple- rede: "De laver jo ikke andet end at spise, drikke og ryge cigaretter, mens deres børn bliver passet gratis."

Danmarks byrde

Også i Danmark har sigøjnerne mildt sagt svært ved at tilpasse sig. Den største gruppe (750 personer) bor i Helsingør, og herfra beretter lederen af kommunens "integrationsenhed" i Kristeligt Dagblad 30/11 99, at kun få har fast arbejde, mens flertallet lever af kontanthjælp: "Sigøj- nerne er sværere at integrere end andre indvandrere, fordi de har en helt anden indstilling til livet. De lever i højere grad i nuet og bekymrer sig ikke på samme måde om, hvad der sker næste dag. Måske møder de slet ikke på arbejde og derfor har de et dårligt ry hos arbejdsgiverne", siger integrationslederen, Torben Essebo, der har arbejdet med flytninge og ind- vandrere siden 1987.

På trods af, at alle sigøjnere i Helsingør er fastboende, kniber det alligevel med at få børnene til at gå i skole. Ifølge Torben Essebo har kommunen indrettet tre special- klasser til sigøjnerne børn, men det har ikke ændret fremmødet: "Der er sjældent tradition for at lære at læse og skrive, og

den indstilling præger børnene. Vi har mange børn, som ikke gennemfører folke- skolen. De lærer for eksempel aldrig klok- ken", fortæller Essebo. Og disse børns for- ældre kom angiveligt hertil som "gæstear- bejdere", fordi vi havde "brug" for dem...

I Heidi Jensens artikel "De uundervise- lige - sigøjnerbørn i Helsingørs kommune- skoler" (i "Jordens Folk" 1996 nr. 1 s. 14- 19) skildres de forfærdende forhold sigøj- nerne skaber: Børnene opfattes som umu- lige at undervise pga. deres "totale man- gel på respekt for lærernes og pædagoger- nes autoritet, deres afvisende adfærd og deres manglende interesse i at tilegne sig den lærdom, som skolen tilbyder."

De specielle sigøjnerklasser har hver tilknyttet en fuldtidsansat pædagog, 2 fas- te lærere og nogle speciallærere. Alligevel har det været umuligt at "integrere" de små berigere. På ryglænene af børnenes stole hænger skoletasker, som blev indkøbt til klassen, da man i en periode forsøgte at få børnene til at lave lektier hjemme. Det blev opgivet, fordi børnene ikke lavede deres lektier og oftest glemte taske og bøger hjemme. Det er nu mere reglen end undtagelsen, at børnene kommer for sent - alt mellem 5 minutter og 3 timer -, "og det er sjældent, at lærere og pædagog for- må at få dem til at sidde nogenlunde ro- ligt ved deres borde i en hel lektion."

Heidi Jensen undersøgte en enkelt klas- se nærmere: "Der går 8 børn i klassen, 5 drenge og 3 piger, som i timerne undervi- ses og 'opdrages' af pædagogen Jens og en eller to lærere. Jens ringer og vækker alle elever på nær én hver morgen. Et par af børnene kommer stort set hver dag, de andre har en del eller rigtig mange fra- værsdage. Ud over de 9 børn er endnu 2 drenge indskrevet i sigøjnerklassen, men de har ikke vist sig i flere måneder."

Fortidens klarsyn

Sigøjnerne - eller på politisk korrekt kau- dervælsk: "Roma og Sinti" - er en frugt- bar stamme: Der er i dag op imod 8 mio. sigøjnere i Europa; i 1927 var der kun 1 mio. (Salmonsens Leksikon Bd. 25). Alle steder er de en pestilens for værtsbefolk- ningerne. I aviserne har der i de seneste år været mange indignerede reportager om

Sigøjnerlejr i Grækenland.

behandlingen af dem i særlig Østeuropa, men sjældent fremhæves den byrde, som de ramte folk udsættes for. Store mæng- der sigøjnere er i det seneste år flygtet fra Balkan, og som det fremgår, bør de i lige så høj grad som nogen anden gruppe hol- des ude fra vort land.

I tidligere tid har man haft et mere rea- listisk billede af sigøjneruvasenet. Sal- monsens Leksikon oplyser, at forfølgel- serne af dem fra det 15. århundrede først begyndte, da de rundt omkring i Europa blev "en formelig Landeplage". Både Danske og Norske Lov fastsatte dødsstraf for udviste sigøjnere og deres høvdinger. I "Fortid og Nutid" nr. 34 (1987 s. 94) ud- dyber Inger Dübeck om dansk lov: "De ældre regler vendt mod zigeunere viser, at myndighederne nærede om muligt endnu større mistro og uvilje imod disse omvan- drende grupper end imod jøder (...). Alle- rede i åbent brev af 31. maj 1589 frem- hæves zigeuneres omstrefjende livsform og deres præsumptive adfærd. Det frem- hæves, at de løber om allevegne 'og med deres bedrageri, løgn, tyveri og trolddom besvige og berøve undersåtterne deres gods". Intet nyt under solen...

Endnu i det 20. århundredes første halvdel kunne man uden at blive stemplet af de politisk korrekte illusionsmagere uskrømt sige sandheden om sigøjnerne, endog i kulturradikalismens hoforgan, se fx Politikens kronik 8/5 1943. Der blev dengang indhøstet megen videnskabelig erkendelse, som der nu ses stort på. I dag gælder det såvist om at manifestere sym- pati og fremhæve det berettigede i reakti- onerne, når Europas kulturfolk på forskel- lig måde værger deres nærmiljø mod si- gøjnerne nedbrydning. Og fremfor alt: Forhindre, at flere af den slags uintegrer- bare horder kommer indenfor Danmarks grænser, og om muligt formindske den nuværende bestand. ■

Værnemagernes paradys

"Livet som flygtningemedarbejder er en oplevelse af meningsfuldhed. De sagsbe- handlede, som plejer at møde ressourc- fattige danske, møder nu 'inspirerende klienter' med samme sociale status og ud- dannelsesniveau som dem selv.

Mange behandlere siger, at for første gang i deres professionelle liv har de op- levet, at de havde lyst til at lave det pro- fessionelle forhold om til et egentligt ven- skab. En del kvinder beretter at de bliver seksuelt tiltrukket af disse mænd, som har en holdning og en seksuel udstråling, som er 'yderst pirrende' for dem."

Håndbog om indvandrere og flytninge, Forlaget Kommuneinformation 1991.

Talerstolen

Anders Fog Sørensen
Dansk Forums
Studentergruppe

Højrefløjen og det fremtidige samfund

Den hjemlige politiske situation ser efterhånden meget gunstig ud for højrefløjen. Dansk Folkeparti stormer frem i meningsmålingerne og store dele af det resterende folketing har aldrig tidligere kommet med så skarpe udmeldinger omkring indvandringen til Danmark. For nylig er regeringen blevet kraftigt kritiseret af udenlandske aviser for en for stram indvandrerlov-givning. Xenofilen er efterhånden trængt og ammunitionen til debatten er efterhånden opbrugt. Argumenterne fra de xenofile om tolerance, tålmodighed og gavnigheden af det nye og udefrakommende er efterhånden argumenter der sjældent bruges i den politiske debat. CD og venstrefløjen har efterhånden kun deciderede skrækkampagner, der går på paralleliseringer mellem mellemkrigsårenes værste radikaliseringer og nutiden, tilbage, og Europas socialdemokratiske regimer viser sig fra deres mest hæsle og totalitære sider i forbindelse med Østrigs frihedspartis regeringssamarbejde. Det hele tegner altså godt for den danske højrefløj og indvandrermotstand, men der er et men. Og det men hedder den fremtidige alderssammensætning i Europa som i resten af den moderne verden (USA og Japan). Den fremtidige alderssammensætning kan på langt sigt give xenofilen ny vind i sejlene.

For nylig udgav OECD en rapport der forudsagde, at den moderne verden (Vesteuropa, USA og Japan) havde brug for 135 millioner indvandrere frem til år 2020 hvis vi skulle beholde vores nuværende velfærdssystem. Beregningen fra OECD er et relativt simpelt regnestykke der bestemmes af forholdet mellem arbejdsstyrken og mennesker på pension. OECDs skøn tager selvfølgelig ikke hensyn til hverken uddannelse eller kulturelt ophav, men regner kun med at den afgående arbejdstager kan erstattes af den nye arbejdstager uanset kultur og sprog.

135 millioner indvandrere synes vanvittigt i lyset af problemerne, som den vestlige verden allerede på nuværende tidspunkt, med ca. 20 millioner ikke-EU statsborgere i EU, oplever. Men OECDs forudsigelser siger noget reelt om den moderne verden – vi har igennem de sidste 30 år født alt for få børn i forhold til tidligere tider til at kunne forsørge vores ældre og svage ikke ret langt ud i fremtiden. Problemet er på nuværende tidspunkt underbelyst, men vil blive et af de store emner i fremtidens politiske debat. For den demografiske sammensætning spiller en stor rolle for økonomien og derfor også for vores velfærd og vores sikkerhed. Har man en løsning på det problem har man det politiske initiativ i fremtiden. For at forklare det, må man kigge på hvad den ændrede alderssammensætning i befolkningen har af konsekvenser.

Den moderne verdens sammenbrud?

Det hele er i virkeligheden meget simpelt: Når man har relativt få arbejdstagere og mange på pension, er det det samme som at man har få der er produktive og mange der ikke er produktive. Dvs. de få skal finansiere de manges forbrug og velfærd. I Danmark som alle andre steder i Vesteuropa er pensionen primært skattefinansieret, det betyder, at de få arbejdstagere der skal tjene penge til det offentlige skal betale til de mange på pension. Det betyder en kraftig forøgelse af skattetrykket.

Hvis f.eks. Tyskland vil beholde det samme velfærdsniveau i fremtiden betyder det en forøgelse af skatteprocenten på over 90% af det nuværende skattetryk i år 2020. En sådan skattestigning er både urealistisk og viser problemets størrelse – velfærdsstatens undergang. Den eneste reelle løsning er privatfinansierede pensionsopsparinger, men selv disse skaber problemer.

For det første betyder det en kraftig skævvridning i samfundet mellem dem der har og dem der ikke har, for det andet er de private pensionsopsparinger i frem-

tiden ikke så saliggørende som de er på nuværende tidspunkt. Den enkelte pensionsopsparers opsparing forøges i disse år betydeligt grundet aktiekursernes himmelflugt. Denne er hovedsageligt betinget af "68-generationens" meget store antal, deres alder og dermed også økonomiske "ståsted" i livet, samt IT-revolutionen. "68erne" er mennesker der er veluddannede, ikke længere har børn hjemme og er på vej ind i alderdommen. De har altså masser af penge og står overfor at skulle forlade arbejdsmarkedet. Derfor opsparer de til alderdommen, hvor de oplever en kraftig indkomstnedgang. Opsparingerne sættes ofte i aktier, men det kan i og for sig være ligegyldigt, for når pensionsopsparingerne skal realiseres har det to fatale konsekvenser. Den store gruppe af pensionsopsparere der skal realisere sine midler skal af med sine værdipapirer, men gruppen af yngre arbejdstagere de skal afhænde dem til er langt mindre. Udbudet på værdipapirerne er langt større end efterspørgslen, hvilket betyder et fald i prisen – kursfald. Man kan i fremtiden spå om kraftige kursfald, der gør markederne usikre og investeringslysten falder. Innovationen og det økonomiske initiativ i den moderne verden vil bl.a. også derfor mindskes. Den anden konsekvens af de realiserede pensionsopsparinger betyder dels et merforbrug fra ældre og uproduktive borgere og dels en større mængde penge flydende rundet i samfundet. Det medfører inflation og betalingsunderskud overfor udlandet.

Den manglende arbejdskraft i EU betyder at virksomhederne i en efterhånden fuldstændig international økonomi lægger deres fremtidige investeringer i lande med flere arbejdstagere f.eks. Indien. Derved drænes EU for det økonomiske initiativ.

En fremtid hvor man ikke tager sine forholdsregler betyder, at vi oplever skattestigninger grundet de færre skuldre til at løfte, manglende investeringer grundet de færre investorer og betalingsunderskud overfor udlandet grundet pensionsopsparingernes realiseringer og en lille arbejdsstyrke. Fremtiden byder altså på økonomiske kriser, som ikke blot vil ramme Danmark, men hele den moderne verden (EU, USA og Japan).

Demografi, økonomi og sikkerhed

Historikeren Paul Kennedy påviste i værket "The Rise and Fall of the Great Powers" sammenhængen mellem økonomisk magt og politisk magt ned gennem historien.

Men der er også en sammenhæng mel-

lem demografi og økonomi. Den er ikke helt entydig, men oplever samfundet en "revolution" i alderssammensætningen betyder det tit enten kraftig økonomisk vækst eller krise, alt efter hvori revolutionen består. Japans krise i 1998 var forårsaget af et økonomisk system der ikke var gearet til den kraftige forskydning i forholdet mellem arbejdstagere og pensionister. Men demografien har også betydning for stabiliteten i et samfund. Det er en velkendt sandhed, at er mere end 20% af alle i en befolkning mellem 15-24 år betyder det altid en eller anden form for uroligheder i samfundet enten i form af krig eller revolution. Forklaringen er som psykologen Helmuth Nyeborg skriver: Der er for mange hormoner.

I Vesteuropa oplever vi det modsatte, og man må derfor formode mere stabile samfund i Vesteuropa, men bagsiden er et samfund uden lyst og evne til at forsvare sig overfor udefrakommende. Problemet er specielt presserende i Vesteuropa, da vi har naboer i syd med store ungdomsårgange. Europas evner til at forsvare sig selv svækkes og vores naboers befolkninger bliver stadigvæk stærkere. Personligt hører jeg ikke til dem der tror på en direkte konfrontation mellem Mellemøsten og Europa, men problemet er de voksende befolkningsgrupper fra Mellemøsten i Vesteuropa. Igennem disse befolkningsgruppers krav overfor Vesteuropa kan der opstå sikkerhedspolitiske spændinger mellem Vesteuropa og Mellemøsten, som det f.eks. kendes fra forholdet mellem Kina og det resterende Sydøstasien, der har store grupper af kinesiske immigranter.

Den moderne verdens evne til at forsvare egne interesser forsvinder dels pga. alderssammensætningens direkte indflydelse på politikken, og dels fordi alderssammensætningen har indflydelse på den økonomiske magt som Vesten har. I dag tegner Vestens BNP (bruttonationalprodukt) sig for ca. 40% af verdens samlede BNP, men om 50 år er Vesten nede på 24% af verdens samlede BNP. Vestens evne til at forsvare sig selv og sine interesser mindskes simpelthen fordi vi producerer mindre.

Vesteuropas og USA's sikkerhedspolitiske problemer synes uoverstigelige, men hvis Vesten ikke skal lide nederlag overfor andre regioner er to ting nødvendige 1) Internt sammenhold, og 2) Vesten må stoppe med at lege verdenspolitibetjent og moralsk dommer overfor andre regioner i deres interne affærer.

Hvordan styrer Vesten igennem kriserne ?

To aspekter af demografiens indflydelse

på den fremtidige situation i vesten er nu skitseret: Det økonomiske og det sikkerhedspolitiske, og ét er sikkert. Kriserne er uundgåelige, men hvis Vesten træffer sine forholdsregler kan vi måske styre os igennem det næste århundrede uden alt for dybe sår.

Den fremtidige samfundsøkonomis store problem er, at for få skuldre skal bære for meget. To tiltag kan mindske presset på skuldrene: 1) forøge antallet af skuldre og 2) lette en del af byrderne fra skuldrene.

1) Betyder at vi skal være længere på arbejdsmarkedet eller sætte arbejdstiden op eller effektivisere. Der er her flere indlysende muligheder. Pensionsalderen er i gennemsnit 61 år i Danmark, det er for lavt. Pensionsalderen kan hæves bl.a. ved at afskaffe efterlønnen og sætte som betingelse for oprettelse af private pensionsopsparinger at de først kan hæves når man fylder 65 år imod nu hvor det er 60 år. I den anden ende er der alt for mange unge der tager sabbatår og er for længe om deres uddannelser på f.eks. universiteter. I gennemsnit er studerende på universitetet næsten 8 år om en uddannelse der er normeret til 5 år. Den sædvanlige opdeling i pisk og gulerod kunne være bonus til de unge der går direkte fra gymnasiet til universitetet og dem der klarer deres uddannelse på normeret tid. Omvendt kan straffes økonomisk at starte sent på uddannelsen og være for lang tid om den. Det er klart at denne form for bonus og strafordninger skal være ganske betydelige, for ellers går det som hastigheden på vejene – systemet virker ikke.

2) At lette byrderne fra de bærende skuldre betyder reelt at afskaffe det vi nu forstår ved velfærdssystemet. Folkepensionen bør afskaffes helt eller delvist, og erstattes med private opsparinger. Der er som ovenfor skitseret også konsekvenser ved private opsparinger, men mindre end ved en fastholdelse af det nuværende pensionssystem, der betales af nuværende skatteydere.

Med et stort antal ældre vil sygehusudgifterne vokse betragteligt, ældre bliver som regel mere syge end unge. For igen at minimere udgiftforøgelsen i det offentlige er det derfor nødvendigt med øget brugerbetaling. Hospitalerne kan enten helt privatiseres eller en ordning hvor brugere enten betaler for bestemte ydelser eller under bestemte omstændigheder – evt. selvforskyldte lidelser og sygdomme.

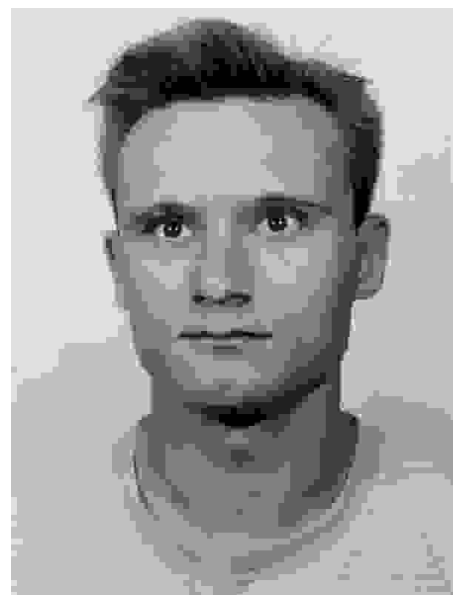
En tredje mulighed for at lette byrderne for de bærende skuldre er afbetaling af statsgæld og udlandsgæld. Det skal ske i et langt højere tempo end på nuværende tidspunkt hvor statsgælden er på over 500

mia. kr. og udlandsgælden på ca. det halve, får vi maksimum tyve år til at få vores og det offentliges gældsforpligtigelser ud af verden. Allerede på nuværende tidspunkt er det altså nødvendigt at lave klassiske tiltag for at forbedre statsfinanserne og balancen overfor udlandet. Kraftige besparelser i det offentlige og stram styring af privatforbruget er derfor nødvendigt.

Endvidere synes indtrædelsen i ØMU'en ufornuftig, da det vil begrænse vores handlefrihed, og vi vil hægte os på et samarbejde med mange brodne kar i forbindelse med de offentlige finanser, f.eks. har Tyskland et meget dyrt pensionsystem og Frankrig, Italien og Belgien har enorm statsgæld, der overstiger deres årlige BNP. Det eneste land i Europa der er økonomisk gearet til fremtiden er England der kan takke en vis fru Thatcher, og England er ikke med i ØMU-samarbejdet.

Al denne snak om den fremtidige økonomi kan synes irrelevant i et blad som Danskeren, men lad mig minde om pointen i indledningen. Indvandrermodstanden i Danmark har aldrig været større end nu; hvis den i fremtiden også skal være stor, er det nødvendigt at vi ikke havner i en situation hvor alderssammensætningen har forårsaget for stor krise for den enkelte borger. I en sådan situation vil øget indvandring være en let løsning for pressede politikere og en løsning som muligvis vil blive bakket op af den danske befolkning, til trods for hvad den nuværende befolkning oplever af problemer med nuværende indvandrere.

Anders Fog Sørensen

Anders Fog Sørensen er formand for Dansk Forums Studentergruppe.

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Lighed for loven?

Den forløbne vinter bød på to kriminalsager, som på mange måder ligner hinanden. I begge tilfælde var en voldelig forbrydelse under udvikling, og i begge tilfælde blev denne voldelige forbrydelse afværget ved at nogen påkørte gerningsmændene med en bil.

D. 21. december gik en flok bøller bevæbnet med motorsave og køller til angreb på en borgers hjem beliggende i Greve syd for København. Boligens indehaver forsvarede sig og sit hjem ved at påkøre bøllerne med sin bil.

D. 31. januar gik en bølge bevæbnet med en jernstang til angreb på en borger på en gade i Ballerup nord for København. En bilist, som så overfaldet, påkørte bølgen med sin bil. Så langt ligner de to sager hinanden, men herefter holder ligheden op.

I sagen fra Greve har manden, som forsvarede sit hjem, siddet fængslet siden episoden fandt sted. Anklageren forlanger ham blandt andet frakendt sit førerbevis. Bøllerne, som overfaldt mandens hjem, er derimod sluppet for enhver form for tiltale.

I sagen fra Ballerup er det derimod bølgen, som er blevet fængslet og tiltalt for vold, hvorimod manden, som påkørte ham, er sluppet for enhver form for tiltale.

Det hører med til historien, at i sagen fra Greve er bøllerne indehavere af "de rigtige meninger", hvorimod manden, som forsvarede sig og sit hjem er politisk aldeles ukorrekt. I sagen fra Ballerup er det bølgen, som er politisk ukorrekt.

Summa summarum:

Når politisk korrekte bøller går til angreb, slipper de for tiltale. Når en politisk ukorrekt bølge går til angreb, sættes han i fængsel.

Når en politisk ukorrekt afværger en forbrydelse ved hjælp af sin bil, sættes han i fængsel. Når en politisk korrekt gør det samme, slipper han for enhver form for tiltale.

H.V.

Østjylland

Århus

Mellem hver sjette og syvende elev i Århus kommune er i dag af fremmed herkomst. Prognoser fra kommunens Statistiske Kontor viser imidlertid, at om fire år vil det være hver femte (20%). Ni af

kommunens 51 folkeskoler har allerede over 25 % elever af fremmed herkomst, en enkelt 96,3 % og 3 skoler har over 50 %. Der er i alt omkring 26.000 elever i de århusianske folkeskoler

(Kilde: Århus Onsdag 9/2 2000) Palle Krog

Oprørende

Det er et generelt krav fra myndighederne, at herboende indvandrere skal kunne forsørge de familiemedlemmer, de ønsker sig familiesammenført med i Danmark. Sådan siges det i alt fald overfor offentligheden, men i virkelighedens verden er det faktisk undtagelsen. Århus kommune havde 420 familiesammenførsler i 1999. Kun i 20 tilfælde blev der stillet krav om forsørgelse. Socialchef Leif Jepsen betegner tallet som meget lavt, ja nærmest en kuriositet. Det er imidlertid Udlændingestyrelsen der afgør, om der skal dispenseres, og reglerne indeholder mange undtagelser. Blandt andet kan der ses bort fra forsørgelseskravet på grund af "høj alder", "helbredsmæssige grunde", "mindreårige børn" og "studieaktiv". Det er derfor mildt sagt en parodi, når danskerne pådattes oplysninger om, at indvandreres familiesammenførsler ikke belaster de danske sociale systemer. 9480 personer blev på landsplan familiesammenført til Danmark i 1999. Er tallene fra Århus kommune normgivende, er der ikke krævet forsørgelse for 9029. Det er oprørende at lade det danske samfund betale sådanne udgifter.

(Kilde: Århus Onsdag 9/2 00) PK

Over det hele

Svindel hos IND-sam

Paraplyorganisationen IND-sam fusker med sine medlemstal. Mindst 10 af de 53 organisationer, foreningen opgiver som medlemmer, er det ikke mere - nogle har ikke været det i årevis. IND-sam modtager årligt over 1 mio. kr. i offentlig støtte for at "styrke samarbejdet mellem etniske foreninger i Danmark".

(Kilde: B.T. 2/3 00).

Vækst i asylcenter-sektoren

Ved slutningen af 1999 var antallet af asylcentre i Danmark steget til 39. Det er en stigning på ti centre fra årets begyndelse. Seks af centrene blev anvendt til kosovo-albanere.

(Kilde: Berl. Tid. 26/1 00).

Apartheid på ny - I

Told & Skat har i en bekendtgørelse vedtaget at fritage udenlandske studerende for ethvert arbejdsvederlag, som er fastsat til 58,00 kr. efter, at der er trukket arbejdsmarkedsbidrag, ligesom fradraget ikke begrænses af personfradrag eller ligningsmæssige fradrag. Fritagelsen gælder studerende fra bl.a. Tyrkiet, Pakistan, Tunesien, Rumænien og Zaire. Danske unge er ikke engang fritaget for beskatning af den SU, som mange af dem har som eneste "løn".

(Kilde: TV2 tekst-tv 13/2 00).

Apartheid på ny - II

I en lang række byer har der været valg til såkaldte "integrationsråd", som er særegne ved, at de er forbeholdt indvandrere og efterkommere, der ikke kommer fra Vesteuropa, Nordamerika, Australien, New Zealand og Japan. Fx opfordrede Vejle Kommune i en stor annonce i lokalavisen alle indvandrere og efterkommere til at melde sig som vælgere og kandidater til valget 27. januar. Nogle udvalgte fik dog ekstra-ekstra særbehandling: "Udenlandske statsborgere behøver ikke at henvende sig til Vejle Kommune for at komme på valglisten. Jeres navn står allerede på listen." Den omvendte verden?!

(Kilde: UgeAvisen Vejleposten 17/11 99).

Stadig flere praktiserende muslimer

Ifølge en meningsmåling på hjemmesiden islam.dk svarer 58 procent af muslimerne, at de følger deres "religion" mest muligt. Det er særlig de unge muslimer, der bliver mere og mere interesserede i islam. Dr. phil. Jørgen Bæk Simonsen kommer med den lidt beroligende kommentar, at det "er ikke 75.000 personer, som regelmæssigt kommer i moskeerne i Danmark".

(Kilde: Kristeligt Dagblad 9/2 00).

Kun få fremmede højtuddannede "flygter"

Af de knap 40.000 mennesker, der udvandrede fra Danmark i 1998, var kun godt 10% fra mindre udviklede lande. Hele 95% af disse havde ingen dansk erhvervs-kompetencegivende uddannelse; kun 17% var i job inden deres udvandring. Kun 49 udvandrede tredielands-personer havde en lang dansk uddannelse, og de fleste af disse igen "flygtede" fra et godt dansk job. Så meget var der bag mediernes indignerende kampagne om højtuddannedes "flugt" fra det "diskriminerende" Danmark!

(Kilde: ArbejdsMarkedsPolitisk Agenda 3/2 00).

Børnebomben

Ifølge oplysninger fra Danmarks Statistik er der pr. 1/1 2000 682.397 børn under 10 år i Danmark, svarende til 12,8% af den samlede befolkning. Til sammenligning var der den 1/1 1990 556.873 børn i denne aldersgruppe. Stigningen har altså udgjort 125.524 eller 22,5%. Danske kvinders fødselsrate er fortsat lav, ca. 1,7 barn, så der kan gættes på hvorfra de fantastiske stigninger kommer.

(Kilde: Jyll. Posten 10/2 2000) PK

De kommer og kommer

Antallet af indvandrere i Danmark steg i 1999 med 4,1% - svarende til 14.743 personer - i forhold til året før. Den 1/1 2000 havde 378.165 deres bopæl i Danmark. Det svarer til 7,1% af den samlede befolkning. I 1998 udgjorde de 6,8%.

(Kilde: Danmarks Statistik) PK

Dagligdag under Besættelsen

Det må som sædvanlig pointeres, at det følgende kun er toppen af isbjerget af kolonisateurernes ugeringer i Danmark. Fra Frankrig vides det, at under 10% af de fremmedes kriminalitet berettes videre af medierne (Faye: La Colonisation de l'Europe s. 268). I Danmark er tallet sikkert af samme størrelsesorden.

De unge andengenerationsindvandre- res gadekriminalitet er eksploderet de sidste par år. Fra 1998 til 1999 steg denne kriminalitet med 71% - mens den faldt med 33% for de danske unges vedkommende. (TV2 16/2 00). Unge indvandrere er ved at danne deres egen voldelige og uniformerede bande over hele landet. Banden, der kalder sig "Vatos Locos" ("Sindssyge Venner") har samme struktur som de to rockerbander Hells Angels og Bandidos, og den overtager også deres kriminalitet: Pengeafpresning, beskyttelsespenge, inkasso, narko, våben og dokumentfalsk. (DR tekst-tv 2/3 00; Berl. Tid. 3/3 00).

Mere end 60% af unge på sikrede daginstitutioner er "af anden etnisk baggrund end dansk". De fremmede unge er otte gange så kriminelle som jævnaldrende danske. (DR2 2/3 00).

Ikke mindst i Helsingør hærger fremmedbander. Byens politi har sigtet 55 unge, for størsteparten indvandrere, typisk for at forlange penge af folk på gaden, Får de ikke pengene, bruger de vold. I alt var der tale om 226 sigtelser de sidste 3-4 måneder af 1999. (Jyll.-Post. 7/1 00).

Billetkontrollørerne ved Århus Sporveje har nu helt opgivet at kontrollere busruterne 15 og 16, der går til fremmedghettoen Gellerup. Grunden er den, at kontrollørerne konstant bliver udsat for

overfald fra indvandrere uden gyldig rejsehjemmel. I tilgift kan nævnes, at blot indenfor en uge har en chauffør oplevet, at hun, mens hun ydede førstehjælp til en passager med et ildebefindende, blev udsat for tyveriforsøg af to mørklødede, og at hun fik sat en kniv for struben af to somaliere, da hun på deres krav ikke ville sætte dem af uden for det reglementerede stoppested. Fælles for begge tilfælde er, at de ifølge både chaufføren selv og Århus Sporveje hører til de dagligdags hændelser, som ligger under den bagatelgrænse man ulejlig politiet med. (Århus Stiftstidende 18/11 99 og brev fra lokal).

Problemet i flere større byer med unge indvandrere, der stjæler fra tankstationer, er ifølge Dansk Shell nu så stort, at firmaet appellerer om hårdere straffe til de ofte meget unge kriminelle. Som Shells markedsdirektør beretter: "Enten kommer der et par unge ind og stjæler, og når personalet griber fat i dem, ringer de fra deres mobiltelefoner, og pludselig er butikken fyldt med deres venner. Andre gange kommer de i store flokke." (Jyll.-Post. 5/1 00).

Da en 25-årig lærerstuderende den 9. januar på Lyngby station bad to "sydlandsk udseende unge mænd", der chikanerede en ældre dame, om at opføre sig ordentligt, blev han overfaldt med slag og spark og fik en appelsin tværet ud i ansigtet. (Lokal-Posten Lyngby 20/1 00).

To pistolbevæbnede mænd med "udenlandsk accent" røvede 19. januar en Netto-butik i Brønshøj for 96.000 kr. (TV2 online 19/1 00).

En 30-årig kvinde blev 20. januar sexoverfaldt på et toilet på Københavns Hovedbanegård af en sydlandsk mand i selskab med tre mænd af samme herkomst. Manden forsøgte voldtægt men måtte opgive og tiltvang sig så oralsex. (TV2 21/1 00).

En ung mand blev natten til den 22. januar overfaldt på Strøget i København af en bande 16-17-årige perkere. De var i færd med at smadre et butiksvindue, og manden bad dem om at holde op. Det fik dem til at gå amok, og de overfaldt ham med slag og spark, så manden måtte på Rigshospitalet med bl.a. et flækket øjenbryn. Tre af volds mændene viste sig at være straffet tidligere. (Ekstra Bladet 23/1 00).

I Odense natten til den 23. januar blev en luder og hendes ven brutalt afstraffet af en tyrkisk mand og hans 21-årige søn. Tyrken følte sig snydt efter et besøg hos luderen, så han opsøgte hende igen, slog hende flere gange i nakken med en kæde, så hun sank i knæ. Hendes chauffør blev hevet ud af deres bil, og liggende på jor-

den blev han slået og sparket i ansigtet, inden han fik stukket en kniv i maven, hvorved tyndtarmen blev perforeret fire steder. (B.T. 24/1 00).

En bevæbnet mand af afghansk afstamning blev 23. januar under stort politioptog anholdt i Københavns Sydhavnskvarter, anklaget for at have voldtaget en 15-årig pige efter at have truet hende med en kniv. (Berl. Tid. 24/1 00).

I slutningen af januar begik en midaldrende "dansker", Poul Nyrup Rasmussen, grundlovsbrud ved uden først at orientere Udenrigspolitisk Nævn at give Danmarks støtte til EU-sanktioner mod Østrig.

To unge "mørklødede" mænd overfaldt 30. januar en 89-årig mand, der i Husum ved København var ude at luften sin hund. De to skubbede den gamle mand om i mudderet og stjal hans pung. (TV2 31/1 00).

Den Danske Bank i Rødovre blev røvet for 50.000 kr. den 31. januar. Kun en af de tre maskerede røvere viste sit ansigt, der ikke overraskende afslørede en udlænding "af jugoslavisk type". Under røveriet blev en kvindelig kunde holdt fast og fik mod ryggen sat en pistol, der tilsyneladende blev affyret tre gange, men klikkede. Bankverdenen er urolig over den store stigning i antallet af bankrøverier - ca. 30 alene i januar. (Berl. Tid. 1/2 00).

En domsmand ved Retten i Århus er flere gange blevet truet og chikaneret - angiveligt af andengenerationsindvandrere, der vil hævne dommen over en kammerat. Der er jævnlige ballader ved retsmøder, hvor unge fremmede er involveret. (Jyll.-Post. 1/2 00).

Alene i sidste halvdel af januar var der fem tricktyverier og røveriske overfald på taxichauffører ved Gellerupparken i Århus. Det stigende antal røverier, hvor ofte hele bender af unge fremmede hiver chaufførerne ud af deres biler for at få penge, har medført, at chaufførerne nu kun må sidde med låste døre og parate til at køre, når de holder i området. (Jyll.-Post. 3/2 00). Efter at unge fremmede den 19. februar havde skudt efter en taxi, strejkede chaufførerne i Århus endog og nægtede at køre i de besatte områder. (TV3 19/2 00).

Odense Kommune har hvert år udgifter på to millioner kr. pga. hærværk på skolerne. Ikke tilfældigt har man netop på den nye H.C. Andersen Skole i fremmedghettoen Vollsmose investeret 1 mio. i bl.a. elektronisk adgangskontrol og video-overvågning. (DR tekst-tv 4/2 00).

Tre mænd af udenlandsk herkomst skubbede den 5. februar en 20-årig kvinde ind på et toilet på diskotek Zodiac på Amager og udsatte hende for en "brutal

voldtægt, der normalt kun kan opleves i de mest perverse pornofilm”, rapporterede B.T. 6/2 00. Hun blev tvunget til både samleje og oralsex.

Samme dag voldtog en 17-18 årig ung mand “af sort hudfarve” en 15-årig pige ved en fest i haveforeningen Elmegård på Amager. Natten derefter blev der med en benzindunk forsøgt at sætte ild til diskotek Zodiac på Amager. Der opstod nærmest en eksplosion, og flammerne blussede op ad indgangsdøren. Hændelsen hænger angiveligt sammen med en episode tidligere på natten, da en gruppe andengenerationsindvandrere blev nægtet adgang til diskoteket, fordi dørrmanden havde mistanke om, at de var medskyldige i voldtægten et døgn før. (Amager Bladet 8/2 00).

Den 8. februar flygtede den 26-årige Tahir Rashid fra en fangetransport i København ved at true fængselspersonalet med en kniv. Han var dømt for drabsforsøg, frihedsberøvelse og vold, har bl.a. holdt en mand fanget i en lejlighed gennem længere tid ved at have ham lænket til en radiator og jævnlige udsætte ham for slag med en baseball-kølle. (DR-tv 8/2 00).

Tre røvere, heraf to med “sydlandsk udseende” sprøjtede tåregas i øjnene på ekspedienten i en Seven-Eleven butik på Amager 11. februar. Derefter kastede de glas med syltetøj efter ham og sparkede ham, da han lå ned. Så stjal de 140 kartoner cigaretter og 18.000 kr. Samme dag røvede 4-5 røvere, alle med “sydlandsk udseende”, en Fakta-butik på Amager for 166.000 kr. (Amager Bladet 15/2 00).

Natten til den 14. februar fik to sovende 13-14 årige piger på Østerbro i København et chok, da en mand, der “talte med accent”, trængte ind i deres lejlighed og beføjte dem. (JP København 15/2 00).

I Århus udsættes en mandlig cyklist for et alvorligt overfald af en fremmedbande 14. februar. En kun 12-årig kulturberiger fra Somalia, som politiet i forvejen kendte fra mere end 50 sager (gadeuorden, tyverier, hærværk, chikane m.m.) pågribes som den første. Byens politi kan i den forbindelse oplyse, at man nu har fremmedfamilier med kriminelle i tre generationer. (Jyll.-Post. og Ekstra Bladet 15/2 00).

Bestyrelsen for Den Danske Banks Albertslund-filial måtte 15. februar fire timer på operationsbordet, efter han var blevet tilføjet fire knivstik i brystet, skulderen, maven og det ene lår af en 35-årig mandlig psykiatrisk patient af pakistansk herkomst. Pakistaneren gik amok, fordi hans Dankort var blevet lukket. (Ekstra Bladet 16/2 00).

En mand fra Eritrea blev 18. februar

fængslet for dagen før at have voldtaget en kvinde på Dansk Røde Kors Asylcenter i Kongelunden på Amager. (JP København 19/2 00).

To rockere blev på et københavnsk diskotek 13. februar udsat for drabsforsøg med knivstik i henhvis. hals og mellemgulvet. Den 24. februar blev en 29-årig andengenerationsindvandrer anholdt for gerningen (TV2 24/2 00). Samme dag røg to grupper af andengenerationsindvandrere i totterne på hinanden på Amager. Bl.a. blev en af deltagerne i festlighederne snittet i halsen med en kniv, en anden banket med en kølle. (Jyll.-Post. 24/2 00).

De fremmede er en hovedårsag til, at storbyernes natteliv bliver stadig mere voldeligt. I gennemsnit er der ca. ti voldsepisoder pr. diskotek pr. år i København. (JP København 22/2 00).

Ni unge af “udenlandsk herkomst” (araber-tyngel) i alderen 12-18 år blev den 24. februar anholdt for lørdagen før at have foretaget en massevoldtægt mod en 14-årig dansk pige i et skur i det vestlige Århus (TV3 25/2 00).

En gruppe unge mænd, fortrinsvis “nydanskere”, overfaldt den 27. februar tre diskoteksgæster på Østerbro i København med slag, spark og knive. Et offer kom på hospitalet med alvorlige knivstik i nyren. (JP København 28/2 00).

Ifølge B.T. 1/3 00 har en 22-årig libanesiser indrømmet, at det var ham, der stod bag en brand i en grillbar i Holbæk i maj sidste år, hvor et ældre dansk ægtepar omkom. Dagen efter berettede samme avis, at en gruppe arabiske teenagedrenge har overfaldet en 35-årig retarderet mand, som i en bybus søgte at forsvare en medpatient,

som kulturberigerne chikanerede. Den 35-årige blev da tildelt slag og spark, og da han stod af bussen, blev han væltet omkuld og tildelt flere slag og spark. Som lederen af det beskyttede værksted, hvor de retarderede arbejder, kommenterer om araberne: “Det viser bare, at de angriber som ulve i flok og ikke står tilbage for at kaste sig over de mest hjælpeløse mennesker.”

Hos en enlig mand i en lejlighed på Vigerslevvej i København ringede det på den 3. marts. Da han åbnede, stormede 5-6 unge indvandrere ind. Mens en af dem holdt manden fast, gennemgik de andre i banden systematisk lejligheden i deres søgen efter værdier. (Berl. Tid. 4/3 00). Et symbolsk udtryk for det, Danmark er udsat for i disse år.

Dagen efter blev et ældre ægtepar i København udsat for noget lignende, da fem unge, alle af udenlandsk herkomst, berøvede parret for 32.000 kr. De fem, fire kvinder og en mand, skaffede sig adgang til deres lejlighed ved at sige, at de kom med en pakke fra hjemmehjælpen. Tyveriet er kun det seneste i en lang række mod ældre mennesker, som har lukket falske hjemmehjælpere ind. (DR-tv 4/3 00).

Et røveri begået af en udlænding - man orker snart ikke at referere flere - blev igen begået 6. marts, denne gang mod en bank på Frederiksberg. (Berl. Tid. 7/3 00).

Samtidig med, at muslimerne hærger deres værtsfolk på denne måde, foragter de os: En undersøgelse af kulturpsykolog Kirsten Damgaard dokumenterer, at unge muslimer foragter danske piger, som de gerne vil dyrke sex med, men de vil gifte sig med en jomfru fra hjemlandet. Muslimernes danske kærester bliver endog afstraffet eller ydmyget. (TV3 5/3 00).

Hvor længe vil det danske folk finde sig i at blive voldtaget?

Verden Rundt

Sverige

Sharia-domstol i Sverige?

Talsmand for det nydannede "Islamiske Samarbejdsråd", Mahmoud Aldebe, fører kampagne for, at Sverige indfører det system, at familieretten (og arveretten) følger det religiøse tilhørsforhold. Han mener således, at det skulle tillades, at muslimerne i Sverige indfører den islamiske rets, sharias, regelsystem. Og dette ikke blot som den enkeltes eget valg, men med juridisk gyldighed. Det vil være et brud med svenske forhold gennem de sidste 50 år, hvor loven har været ens for alle uanset religion.

(Kilde: Blågula Frågor 1/00 s. 16).

Afrikansk "familie"-svindel

Om de meget omtalte afrikanske "forældre", der i vinter gjorde sig skyldige i børnedrab under åndemaneri, forholder det sig ikke overraskende således, at de slet ikke er børnenes forældre. Kvinden kom til Sverige og fik afslag på asyl i 1991, men året efter fik hun lov at blive af "humanitære" grunde. Manden kom i 1994 og fik afslag på opholds- og arbejdstilladelse, men i 1997 fik han alligevel permanent opholdstilladelse. De børn, som blev mishandlet, kom først året efter, men politiet må nu erkende, at de ikke aner, hvad deres relation til parret er. Men man har varslet en DNA-test.

(Kilde: Blågula Frågor 1/00 s. 21).

Mange børneægteskaber

Rosengårdsskolen i Malmø er Sveriges mest fremmedbelastede - ud af de 900 elever er kun få procent svenske. I de seneste fire år har ca. 15 elever - helt ned til 11-12 års alderen - afbrudt skolegangen, fordi de er blevet gift med én fra deres hjemland, eller fordi de er bange for at blive kidnappet og tvunget til ægteskab. Hertil kommer dem, der slet ikke tør tale om deres påtvungne ægteskab selv til de nærmeste kammerater eller lærere. Det drejer sig især om arabere, sigøjnere, jugoslavere og afghanere. På trods af, at svensk lov sætter en minimumsalder på 18 år for ægteskab, var sidste år 367 piger under 18 år folkebogsførte som værende i ægteskab.

(Kilde: Blågula Frågor 1/00 s. 21).

Fremmedes massevoldtægter

Allerede i 1985-89 begik indvandrere og deres afkom 51% af alle voldtægter i Sverige. I Stockholms amt i perioden 1986-90 var tallet endog 68%. I samme område registreredes alene sidste år 35 gruppevoldtægter, hvoraf 14 med udenlandske gerningsmænd, 6 med svenske (hvilke "svenske"?), 3 med både-og samt 12, hvor ofrene ikke kunne afgøre gerningsmændenes herkomst. I 1998 registreredes 40 tilfælde, deraf 18 med kun udenlandske gerningsmænd, 10 med kun svenske, 6 med både-og og 10 ved-ikke.

(Kilde: Jyll.-Post 13/2 00).

Tyskland

Politisk korrekt tildeling

Det var udtrykkeligt ikke mindst som påskønnelse af hans ikke-litterære indsats, at den tyske forfatter Günter Grass fik tildelt Nobelprisen i litteratur. Hvad det svenske akademi fandt anledning til at hædre, var Grass' politisk korrekte standpunkter. I oktober 1997 udtalte han således om den tyske asylpolitik, at han "skammer" sig over sit land, som nægter at give forfulgte kurdere asyl. Og det er efter Grass' mening en skændsel for et civiliseret land, når "over 4000 holdes bag lås og slå, når de intet har forbrudt". Det er et "tilbagefald i barbariet", mente forfatteren, der vel at mærke her ikke talte om de tusinder af tyskere, som er fængslet pga. politisk ukorrekte ytringer, men om asylsøgere til udvisning. Grass aner øjensynligt intet om, hvordan tyrkere og kurdere fortsætter deres borgerkrig i værtslandet.

I tråd med sine udlændingepolitiske holdninger har Grass også gentagne gange ytret sig om sin frygt for sine egne landsmænd, der tilsyneladende for evigt skal være brændemærkede pga. nazismen. Således kommenterede han op til Tysklands genforening i 1990, at "et monstrum vil være stormagt".

Med de nye kriterier for Nobelpristildeling, der i flere år har været synlige (jf. venstrefløjsprisivinderen Dario Fo i 1997) kan vi i Danmark meget passende foreslå Klaus Rifbjerg, Ebbe Reich eller Suzanne Brøgger som næste års kandidat.

(Kilde: Junge Freiheit 8/10 99).

Tumulter under islamist-proces

Sagen mod "Kaliffen fra Köln", Metin Kaplan, der står anklaget for at lede en kriminel organisation og for at opfordre til mord, begyndte i februar med tumultagtige scener i retten i Düsseldorf. Da 50 tilhængere af "kaliffen" af såkaldt religiøse årsager nægtede at rejse sig for øvrighedspersonerne i retssalen, lod den ledende dommer salen rømme. De nævnte tilhørere brød imidlertid ud i "Allah er stor"-råb, så dommeren måtte bede om politiets assistance, og retsforhandlingerne blev afbrudt.

(Kilde: Junge Freiheit 11/2 00).

"Kvindespecifikke" asylgrunde

Det tyske indenrigsministeriums talskvinde oplyser, at der fremover skal tages mere hensyn til "kvindespecifikke" flugtgrunde ved vurderingen af asylsager. Dvs. fx hustruvold og omskæring af kvinder kan blive asylgrund. Allerede nu er der i Tyskland 46 specialuddannede undersøgere, der skal foretage afgørelser i sådanne sager. Kvinders forhold i Muhamedanien taget i betragtning får de sikkert nok at lave.

(Kilde: Junge Freiheit 25/2 00).

Belgien

Stadig flere får indfødsret

I de seneste 14 år har 342.054 fremmede fået belgisk indfødsret. Der er - ligesom herhjemme - tale om en stærkt stigende tendens. I 1998 blev der således på denne facon skabt 34.034 "nye belgiere", en trediedel flere end i 1994. Ni ud af ti kommer fra ikke-EU lande; en trediedel kommer fra Tyrkiet, Marokko eller Congo. Også ligesom i Danmark diskuteres tildelelser sjældent i parlamentet, kun Vlaams Blok rejser kritiske spørgsmål om de mange bedragere, tyveknægte og voldsmand, der bliver belønnet med belgisk indfødsret.

Som en yderligere pind til landets ligkiste søgte over 50.000 illegale indvandrere om legalisering i vinter; myndighederne havde kun regnet med 20-25.000 ansøgere.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2000 nr. 1; DR-tv 3/3 00).

Frankrig

Indvandringsmodstand opgivet

Godt 100.000 legale indvandrere tager hvert år ophold i Frankrig. De borgerlige

partier synes helt at have opgivet indvandringsmodstanden på trods af det politiske tomrum, Front Nationals sammenbrud har skabt. Fhv. premierminister Alain Juppé anslår den velkendte melodi om, at Europa har brug for indvandring for at kompensere for faldet i befolkningsvæksten (skønt ledigheden for udlændinge p.t. er tre gange så høj som for franskmænd!). Selv Charles Pasqua taler for at give opholdstilladelse for alle de 80.000 illegale indvandrere, der for nylig har søgt om regularisering. 60.000 fik ved samme lejlighed afslag på at blive regulariseret, men selv udvisningen af dem forløber meget langsomt.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 17/1 00).

“Nyttig” multikulturalist får statsborgerskab

Daniel Cohn-Bendit, ledende 68'er, tysk borgmester for multikulturelle anliggender i Frankfurt am Main og medlem af Europaparlamentet for det franske miljøparti, får nu fransk statsborgerskab efter en lov, der udelukkende gælder udlændinge, som har ydet en “enestående indsats” for Frankrig, og som Frankrig har en “enestående interesse” i at få som statsborgere. Det var Cohn-Bendit, som - før han blev landsforvist af general de Gaulle - i 1968 krævede det franske flag erstattet med “anarkiets røde fane”, og som senere støttede Røde Armé Fraktion ved bl.a. at hjælpe superterroristen Carlos på flugt. Men hvor mange protesterer mod hans tilstedeværelse i parlamentet, som der fx protesteres mod Le Pens tilstedeværelse? Der er forskel på folk...

(Kilde: National Hebdo 9/9 99; www.front-nat.fr).

Svejts

Fremmedbelastet storby

I 1998 blev Berlin erklæret “forbrydelsernes hovedstad”, idet der i den kulturberigede by er relativt mere kriminalitet end i de amerikanske storbyer. I Zürich i Svejts var der imidlertid i samme år 267 kriminelle handlinger pr. 1.000 indbyggere, i Berlin “kun” 171. Næsten hvert femte minut blev der i Zürich begået en forbrydelse - ialt 96.007. Fra 1990 til 1998 steg alvorlig vold med 60%, og antallet af unge mellem 10 og 18 år involveret i sådan alvorlig kriminalitet er femdoblet!

Selvfølgelig er det her som i Berlin fremmedindstrømningen, der forklarer alt. De indfødte Zürich-borgeres kriminalitet er faktisk faldet. I 1998 blev 46,1% af alle kriminelle gerninger i Zürich udøvet af fremmede. De begik 56,9% af alle ind-

brud, 85,5% af alle tasketyverier, to trediedele af alle butikstyverier, pengevaskninger og hælerier, 100% af alle tyverier mod smykkebutikker, 50% af alle forsikringssvindler og brandstiftelser mod boliger, to trediedele af al alvorlig vold og mord. I Zürich bliver der myrdet relativt flere (årligt 5 ud af 100.000) end i nogen europæisk og nordamerikansk by. Unge fra det forhv. Jugoslavien vejer her tungt med 33% af den alvorlige vold.

(Kilde: Junge Freiheit 25/2 00).

Spanien

Forsmag på fremtidens kaos

I den sydøstspanske by El Ejido (55.000 indbyggere, heraf 25% fremmede) var der 5.-8. februar voldsomme sammenstød mellem indfødte og indvandrere. Den konkrete anledning var et mord på en ung spansk kvinde begået af en angiveligt sindssyg marokkaner - kort efter, at indvandrere havde hugget hovederne af to spanske bønder på markarbejde. Men disse overgreb var blot kulminationen på en endeløs række af indbrud, røveriske overfald og sexforbrydelser fra indtrængernes side.

På trods af de mange indvandrerproblemer giver en ny spansk lov alligevel indvandrerne adgang til skole- og socialsystemet, og man imødeser 1,2 mio. nye sæsonarbejdere de næste tre år i kølvandet på en liberalisering af reglerne for opholdstilladelse.

(Kilde: Junge Freiheit 18/2 00).

Kosovo

Udryddelsen af de kristne

Mens ni ud af ti moskeer i Kosovo kom uskadt ud af sidste års kampe, er alle ortodokse kirker i provinsen nu enten ødelagt eller stærkt bevogtede. Som patriarken for den serbisk-ortodokse kirke har skrevet: “Disse udtryk for vandalisme kan ikke kaldes individuelle handlinger eller udtryk for blind hævn. Det bliver stadig mere klart, at der bagved er en systematisk strategi for at én gang for alle tilintetgøre serbisk og kristen kultur i Kosovo.”

Og mens titusinder af albanere var i stand til urørte af det serbiske politi at forblive i Kosovo under NATO-bombningerne, bliver enhver serber, der er dumdristig nok til at begive sig ind i provinsen efter KFOR-“fredsstyrkens” ankomst, enten banket ihjel eller skudt på gaden. I byer, hvor der før boede titusinder af serbere, er der ikke én serbisk familie tilbage. Deres huse er blevet plyndret og brændt.

(Kilde: The Spectator 18/12 99).

Israel

Etnisk segregering

Jerusalem er en delt by. Kun folk med særlig opholds- eller besøgstilladelse kan bevæge sig frit omkring, og rejser man bort en tid, risikerer man ikke at få sit identitetskort igen, som giver ret til at bo i byen - selv om man ellers har boet der hele sit liv. Ved de talrige kontrolposter, som deler byen mellem muslimer og jøder, er der stadige trafikpropper. Arabiske kristne kan heller ikke komme til Jerusalem fx til påske, med mindre de har en særlig tilladelse.

De tre vigtigste kirkeledere skrev i december 1998 et brev til Israels indenrigsminister, hvor der bl.a. blev udtrykt bekymring for det stigende antal identitetskort, der konfiskeres. Mange kristne har måttet flytte til omliggende byer og landsbyer: “Som kristne ledere er vi alarmerede over den virkning, denne politik har på vores egne trossamfund. Hårdtarbejdende, fredssøgende kristne tvinges ud af deres by på grund af ændringer i den politik der føres af Indenrigsministeriet. Dette er mennesker for hvem Jerusalem ikke blot er deres troscentrum, men også centrum for deres liv og identitet.”

Overalt synes den multietniske sameksistens en umulighed.

(Kilde: Kalundborg Folkeblad 21/12 98).

USA

Indvandringen til Californien

I august-nummeret 1999 af *Chronicles* skriver præsidenten for “The American Immigration Control Foundation”, John Vinson:

“Jeg har set denne kvinde og hendes barn flere gange end jeg kan huske. Hun er moderen på plakaten for illegal indvandring. I artikel efter artikel om illegale indvandrere i den toneangivende presse beskriver sympatisk indstillede journalister hendes lidelser og genvordigheder i et land, hvor menneskene har for lidt medfølelse.

En anden lignende plakat er med den tynde, sørgmodigt udseende mand der fortæller journalisten, at han kun er her for at forsørge sin familie og udføre det arbejde, som ingen amerikaner er villig til at gøre.

Jeg benægter ikke, at sympatiske illegale indvandrere eksisterer. Ud af det officielle antal på fem millioner (og det virkelige antal er sikkert højere) ville det sandelig være overraskende, hvis der ikke var i det mindste nogle få illegale med et hjerte af guld. Men efter ni års forskning

og studier af indvandringen, lovlig og ulovlig, kan jeg bevidne at mange illegale fremmede ikke er nær så hjertevarme som folkene på plakaterne.

Min udforskning af emnet begyndte i 1990, da mennesker fra det sydlige Californien begyndte at kontakte mig ved den Amerikanske Stiftelse for Indvandringskontrol. Advarende og fortvivlede berettede de, hvordan deres stat blev løbet overende af illegale indvandrere. De talte om voksende områder i deres samfund, hvor de ikke var velkomne - de frygtede faktisk at komme der. Ofte, klagede de, stod myndighederne på samme side som de illegale, mod amerikanerne.

Jeg husker især en udtalelse af en kvinde, som sagde, at vi stod over for en ny type af illegale fremmede. Før var de fleste landarbejdere. Nu, sagde hun, var mange af dem blot odiøse typer, uden gode hensigter.

Jeg undrede mig over, at jeg intet hørte om dette fra de nationale medier. Der skulle faktisk gå adskillige år før medier med indflydelse modstræbende bemærkede, hvad der skete i Californien.

En ting, der stadig næppe rapporteres, er den etniske udrensning. Det forekommer måske hårdt at bruge dette begreb i Amerika, men det beskriver præcist illegale fremmedes udstødning af amerikanere fra deres samfund. De værste eksempler er fra Californien, men kontakter i andre stater, fra Washington til Arkansas, har lignende beretninger.

Skønt detaljerne er forskellige, lyder alle historierne cirka sådan: Adskillige illegale familier flytter ind i et hus eller en boligblok. Vore love om sikkerhed og hygiejne forbyder en sådan sammenstimlen, men af en eller anden grund håndhæves lovene ikke, når det drejer sig om disse udlændinge. Måske frygter embedsmændene, at Latino-aktivister vil kalde dem racister.

Jeg talte med en tidligere opsynskvinde fra Orange County i Californien, som havde mistet sit job, da hun forsøgte at håndhæve reglerne i kvarterer, hvor illegale havde bosat sig. Blandt de mange brud på reglerne var, at de uinviterede fremmede slap afsted med at køre biler uden forsikring. En kvinde fra Yakima Valley i staten Washington opsummerede situationen: "Her er der en lov for amerikanere og en for mexicanere." Sidst jeg hørte fra hende, planlagde hun at flytte til Idaho.

Så snart de illegale flytter ind, gør de sig ofte bemærket med høj musik døgnet rundt og bilvrag foran huset. En mexikansk-amerikansk mand fortalte mig, at det er en udfordring blot venligt at bede dem om at styre sig. Efter at have haft noget med dem at gøre i lang tid konkluderede han, at de

primært kommer her for pengenes skyld og har ringe sympati for Amerika. Det er en holdning, som de giver videre til deres børn, af hvilke mange er amerikanske statsborgere, fordi de er født på vor jord. "Jeg følger det er forkert", betroede han mig, "men nogle gange hader jeg dem."

Efterhånden sælger flere amerikanere deres hjem og rejser, og flere og flere illegale dukker op og køber dem. Kriminaliteten øges, og graffiti dukker op overalt. Håndskriften på murene siger, at det er på tide, at de resterende indfødte sælger til en hvilken som helst pris og ser at komme afsted.

Jeg havde lejlighed til at se etnisk udrensning på californisk, da jeg besøgte Orange County for få år siden. Ben Seeley, en kendt grænsekontrol-aktivist i staten, guidede mig rundt i bil i Santa Ana. Han udpegede kvarter efter kvarter, der havde været hjem for arbejderklasse- og middelklasse-amerikanere for blot få år siden. I større eller mindre grad var de mærket af deres nye ejere: Spanske skilte, graffiti, barske typer på gadehjørnerne - bandedmedlemmer, fortalte Ben mig.

Få år tidligere havde jeg set grænsekrydsende illegale ansigt til ansigt på en tur anført af grænsepatruljen gennem Imperial Beach-sektoren af grænsen, syd for San Diego. Da vi stod nær grænsehegnet af metal (ca. 4 m. højt) balancerede mexicanere på kanten af det, mænd omkring tyve år gamle. De råbte fornærmelser, spillede klovn og smed sten efter os. En råbte til mig på engelsk, at jeg kunne tage et billede af ham for en dollar.

Vi fortsatte. En enkelt grænsevagt blev ved hegnet. Ca. 30 minutter senere forlød det over radioen, at mexicanerne var sprunget ned på den amerikanske side og var begyndt at løbe. Den enlige vagt kunne intet gøre.

Vor guide, en velbygget mand først i trediverne, fortalte at de illegale blev mere og mere aggressive. For kort tid siden kæmpede han mod en og blev skubbet ned i en kloakgrøft, før det lykkedes ham at overmande den illegale. Jeg respekterede hans indsats, men jeg var ked af, at den regering, han tjente, åbenlyst ignorerede forslagene om at forsøge at kontrollere grænsen. (Under stor mediebevågenhed har Washington i løbet af de seneste år endelig givet ressourcer til Imperial Beach-sektoren. Men denne succes har simpelthen afledt det meste af den illegale indstrømning mod øst).

Senere på aftenen besøgte vi stedet, hvor de fangne illegale fik deres sag behandlet. De var ved godt mod, mange af dem med selvsikker arrogance. De vidste, at de snart ville blive sluppet fri på den

anden side af grænsen, så de igen kunne forsøge at komme ind i USA, måske endda selvsamme aften. Alle lod til at være velnærede og anstændigt påklædt. Ganske ofte - i modsætning til mediernes beretninger - er illegale ikke desperat fattige. De virkelig fattige mangler generelt midlerne og udholdenheden til en lang migration.

Efter at være vendt tilbage til Californien nævnte jeg de illegales åbenlyse foragt for Amerika til Donald Huddle, en økonom med speciale i indvandring. "Hvorfor skulle de ikke være foragt?", svarede han. "Vi har fortjent det." Han fortsatte med at forklare, at på trods af deres rygte for at være hårdtarbejdende, er illegale ikke nødvendigvis ærlige. "Hvor de kommer fra", sagde Huddle, "kan du være hårdtarbejdende og uærlig."

Jeg nævnte Huddles iagttagelse for en forhenværende grænsebetjent, og han var enig. De fleste illegale indvandrere, fortalte han mig, blev involveret i det mindste i en form for småkriminalitet, butikstyveri som det mest hyppige. Et anseeligt antal begår større forbrydelser.

Hvor fører alt dette hen? To telefonsamtaler jeg havde med indfødte mexicanere giver os en antydning. Den ene var med en kvinde som ringede efter at have læst noget af vor Stiftelses materiale, der krævede effektiv handling mod illegal indvandring. På fejlfrit engelsk udtrykte hun stor vrede over vore holdninger. Efter at have kaldt mig racist sagde hun, at hun hadede "europæere" og at hendes folk ville overtage Sydvesten fordi "vi får babyer, det gør I ikke". I så tilfælde, svarede jeg, burde hun i det mindste være taknemmelig mod vor regering for de gratis ydelser den giver, startende med gratis graviditetsrådgivning og fødselshjælp til illegale mødre. Hun satte ikke pris på mit forsøg på humor.

Den anden telefonopringning får mig til at erindre, hvad jeg tidligere sagde om illegale indvandrere med hjerte af guld. Men hans historie var ikke af den slags, som plakat-propagandisterne ville viderebringe. Han startede med at fortælle mig, at han var kommet til USA illegalt som barn. Også han havde set noget af vort materiale. Men i modsætning til kvinden var han enig i det.

Efter at være kommet her, forklarede manden, var han blevet adopteret af en amerikansk familie og havde lært at respektere Amerika. Han sagde, at han var ked af at have brudt vore love og ville gøre det godt igen. Han havde opnået amnesti, havde tjent i hæren og ønskede at være en god borger.

"Her i Los Angeles", fortalte han, "ser jeg de illegale, og jeg taler med dem. De er ikke en god påvirkning. Mange af dem

sælger narko. Jeg har været i andre amerikanske byer, og jeg kan fortælle Dem dette: Los Angeles er ikke en amerikansk by længere.”

Efter igen at have udtrykt fortrydelse over sin egen illegale ankomst, indskød han en sidste tanke: “Vi må stoppe denne illegale indvandring. Ellers vil vi ikke mere have et land.”

Befolkningsfond mangler penge

FN's befolkningsfond, hvis hovedopgave det er at begrænse befolkningstilvæksten

i den tredje verden, er i akut økonomisk krise. Fondens direktør oplyste 26. oktober, at fonden i år kun modtager 249 mio. dollar (1,73 mia. kr.) fra FN's medlemslande, hvilket er 504 mio. kr. mindre end fondens udgifter i år til programmer i 155 lande. Og under en tiendedel af blot Danmarks udgifter til nogle hundredetusinde fremmede her i landet, hvis mulighed for udvandring fra u-landene kun opmuntrer til yderligere befolkningsvækst dér.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 28/10 99).

menneske selv kan opbygge en meningsbærende livsanskuelse. Resultaterne af denne tro ses i det moderne samfunds degeneration, hvor størstedelen af menneskene smides ud i et sjæleligt intet uden støttepunkter. Narkomani, selvmord og psykiske sygdomme er tilstrækkelig dom over “frigørelsens” evangelium. Den moderne psykologi har da også vist, at folket er den vigtigste givne enhed. Alt det særegne ved mennesket er kulturtræk, der netop kun eksisterer i form af traditionelle fællesskaber. Med tanke på vor hjemlige BUPL må man skælve ved Kosieks stringente konklusion: Nemlig at en pædagog, der benægter folk og fædreland, er en selvmodsigelse. En sådan kan kun bruges til at opdrage børn, hvis nationen vil begå selvmord.

Kosiek henviser til den psykogenetiske grundlov formuleret af I. Schwidetsky i værket *Das Problem des Völkertodes* (1954), hvorefter barnets udvikling i korthed gentager dets folks. Dette er et argument for at genoptage hjemlige folkesagn o.lign. som børnelektur i stedet for de ulyksalige tegneserier, der hjernevasker barnet til at blive kulturløs borger i en amerikaniseret “One World”. Som Friedrich Ludwig Jahn klart fastslog for 150 år siden: “Uden kendskab til den vesterlandske historie er borgeren en magtesløs bold i hænderne på udspekulerede bedragerere.” Filosofen Dilthey sagde det endnu klarere: Mennesket erkender kun sig selv i historien, aldrig gennem introspektion.

Al erfaring viser, at allerede pga. sproget har ethvert folk et andet billede af virkeligheden end sine naboer. På alle måder - ned i de fineste differentierede nuancer - adskiller folkene sig fra hinanden. Fra religiøse forestillinger og frihedsbegreb til skønhedsideal og indstillinger til natur, dyr og havebrug. Kosiek giver et slående eksempel fra en egn i Rumænien, hvor tyskere og rumænere har levet adskilt side om side i 800 år - de præger deres miljø vidt forskelligt. Og i dag tror man det muligt på få generationer at indpasse store mængder muslimer i Vesten! Som den førnævnte Jahn vel at mærke påpegede: “Ikke landsmandskab, ikke statstilhørsforhold, ikke oprindelse, ikke sprog, ikke gudsdyrkelse giver hver for sig nogen ret til at tilhøre et folk. De alle tilsammen giver kun folketilhørighed, når sjælen slutter sig dertil.” Og netop her bevirker i særlig grad islam en evig fremmedhed over for enhver ikke-arabisk national tradition (se herom den fremragende kronik i Kristeligt Dagblad 1/2 00). Uanset hvor længe muslimer har boet her eller hvor “velintegrerede” de er, hører de såvist ikke til i de europæiske nationalstater. Som Sol-

Bøger og tidsskrifter

Folket ifølge videnskaben

Rolf Kosiek:

Völker statt “One World”.

Das Volk im Spiegel der Wissenschaft.

(Grabert-Verlag, 1999.

190 sider. 24,80 DM).

Atomfysikeren Rolf Kosiek blev fyret fra sin akademiske position pga. sine “forfatningsfjendtlige” meninger. En forfatningsfjende er vel at mærke i Tyskland efterhånden blot en person, der hævder eksistensen af et tysk folk i stedet for en tilfældig “befolkning” på det tyske territorium. Som Kosiek skriver, føler han sig som filosofisk indstillet verdensåben naturforsker på linie med alle de mennesker i verden, der går i brechen for deres folk og fædreland.

Kosieks ærinde er at vise, hvordan snart sagt alle videnskaber mere og mere dokumenterer det sande i at forsvare nationernes eksistens. Det gælder paradoksalt nok især naturvidenskaberne, der ikke så let som åndsvidenskaberne kan danne deres egen verden af frit i luften svævende ord. Mange åndsvidenskaber har faktisk næppe udviklet sig siden det 19. århundrede og er især siden 1968 blev dybt reaktionære i dette ords sande betydning. På disse “videnskaber” rammer fysikeren Werner Heisenbergs ord i plet: “Det nytter ikke at diskutere, hvad der kunne være gjort, hvis vi var anderledes, end vi virkelig er.” Med rette frygtede den franske filosof Maurice Merleau-Ponty den dag, hvor virkeligheden helt er blevet erstattet af vor konstruktion af virkeligheden, for så, skriver han, “går vi ind i en søvn eller

et mareridt, hvoraf intet kan vække os.” I dette uføres nulpunkt er den herskende mening nu, og videnskabens klare nøgternhed kan ikke afvises, hvis vi skal videre.

Den “kopernikanske revolution” i forståelsen af menneskets vilkår blev markeret med 1973-tildelingen af Nobelprisen til adfærdsforskerne Lorenz, Frisch og Tinbergen. Det var særlig Konrad Lorenz, der uddybede, at menneskelig kultur og åndsliv kan undersøges ud fra en naturvidenskabelig metodik. Dette leder Kosiek til meget kontroversielle konklusioner om, at “tyske forskeres resultater fra århundredets første halvdel er blevet bekræftet” - fx synes “individer og folk at være forskellige i kropsform og væsensart”. Det forekommer dokumenteret, at sjælelige egenskaber groft sagt for firs procents vedkommende skyldes arv, kun tyve procent skyldes miljøet. I en åndshistorisk ramme kan erkendelserne udtrykkes således, at “den moderne videnskab bekræfter Herders ord om, at folkene er Guds tanker”.

Interessant er her ikke så meget “raceforskelle” som bl.a. Robert Ardreys erkendelse af territorialdriften som en stærkere drift end kønsdriften, jf. Enoch Powells ord om, at det at forsvare et territorium er en af de dybeste og stærkeste drifter i mennesket. Desuden Konrad Lorenz' understregning af vigtigheden af traditionen, som er menneskets store evolutionære fordel over for dyrene. Hertil knytter Kosiek C.G. Jungs dybdepsykologiske studier over det kollektivt ubevidste, der giver mennesket en ubevidst forankring i et fællesskab, uden hvilken det ikke kunne overleve. Det kollektivt ubevidste har vist sig at være særegent for hvert enkelt folk, hvilket forklares med, at et folk har været en naturlig udviklingsenhed.

Den store illusion er troen på det løsevordne “individ” - troen på, at det enkelte

sjenitsyn har fastslået, er det hverken via fødsel eller arbejde, men gennem sjælen, man bindes til et folk. På islam gælder også Goethes ord, at alle forsøg på at indføre udenlandske fornyelser, der ikke svarer til noget dybt i ens egen nations kerne, er tåbeligt.

Alle disse udtalelser af kulturpersonligheder får ifølge Kosiek en særlig vægt, fordi de støttes af de nyeste naturvidenskabelige erkendelser. Uanset hvad man måtte mene om brug af naturvidenskabelig terminologi på traditionelle åndsvidenskabelige emner, må det erkendes, at tiden tænker naturvidenskabeligt, og at argumenterne derved for de fleste får en ekstra vægt. Og det gør da heller ikke noget, at den moderne vrangforestilling, at en stærk betoning af national identitet skulle være kulturfjendtlig, får følgende svar fra den mest avancerede naturvidenskab: Udsletter man nationerne, så udsletter man kulturerne!

Peter Neerup Buhl

“Fremskridtets” profitører

**Maxime Laguerre:
Unsere Gesellschaft am Abgrund. Die Irrwege des Fortschritts und seine Folgen.
(Hohenrain-Verlag, 1997. 318 sider. 32 DM).**

I februar bragte Politiken en erklæring, som pompøst blev kaldt en “Appel til alle progressive”, underskrevet af 24 såkaldte kulturpersonligheder, der opfordrede alle “progressive” til at “afholde sig fra nationalisme og i stedet gå ind i kampen for en moderne social internationalisme”. Dvs., at Danmark skal betale for resten af verdens uduelighed. Dumheden kender som bekendt ingen grænser, og blandt underskriverne var den rigeligt medielancerede sociolog Henrik Dahl, som i forbindelse med appellen udtalte, at det at betvivle globaliseringen er det samme som at erklære jorden for flad. Hans eneste råd til folk konfronteret med udviklingen var at tage en god uddannelse.

Her ser man de typiske elementer i “elitens” verdensbillede: Den aktuelle udvikling er den eneste mulige, og uddannelse er universalnøglen til problemernes løsning. Netop mod disse kerneantagelser reagerer franskmanden Maxime Laguerre. Han har fra grunden opbygget en af Euro-

pas ledende mæglervirksomheder og har under denne proces erfaret de uddannedes kommen til kort over for praktiske udfordringer: “Teori er, når man ved, hvordan alt skal fungere, og intet virker. Praksis er, når alt fungerer, men ingen kender begrebet, der kan forklare det.”

Laguerre gennemgår historien om teoretikernes skæbnesvangre sejrsgang. Forløberen for de moderne intellektuelle var troldmanden, der tilbød sin stamme en fantasiverden for til gengæld at slippe for at arbejde. Deres store gennembrud kom dog først med opfindelsen af bogtrykkerkunsten, som for Laguerre var den store katastrofe: Nu var stillingen permanent forandret til gunst for dem, der (kun) er gode til at omgå ord. En abstrakt lære, der tidligere kun kunne spredes fra mund til mund, kunne nu spredes som en epidemi til tusinder på én gang. Ganske urimeligt kunne en skrivebegavet nu blive kendt af en hel befolkning, mens en god håndværker stadig kun havde en snæver virkekreds.

De rene intellektuelle, der hidtil havde været begrænset af slotte og klostre, kunne nu brillere. Den umiddelbare, pragmatiske viden trængtes tilbage af teoretikerne. Endnu Louis XIV stillede dog sin gartner på niveau med sine ministre, og Holberg kunne sætte Erasmus Montanus på rette plads. Man kunne dengang endnu skelne mellem adfærd og blot smukke hensigter. Den analfabetiske fårehyrdinde Jeanne d’Arc kunne gøres til hærleder ved sine rent personlige kvaliteter.

Men forvrængningen tiltog. Omkring 1800 indførtes almindelig skolegang, og den abstrakte viden blev modellen for alle. Det, Laguerre kalder “den kulturelle ideologi”, overtroen på det tillærte, voksede frem. Den lange lykkelige periode i historien, hvor folk hverken kunne læse eller skrive, og hvor man stod op og gik i seng med solen, fordi den var eneste lyskilde, var ved at være endegyldigt forbi. I stedet for at forholde sig til det umiddelbare begyndte man at skulle tage stiling til producerede “informationer”, om hvis sandhed man i realiteten ikke kunne dømme. Alle fik som model den intellektuelle, der i den tyske ordbog Grosse Brockhaus fra 1954 rammende defineres som “et menneske, der ikke er sin forstand voksen”.

Laguerre betragter hele dette Kejserens nye Klæder-samfund som et fundamentalt frivilligt valg, der lige så godt kan erstattes af en anden kurs. Ja, endog er det den aktuelle kurs, han afviser som umulig: “Verdenssamfund” og “verdensøkonomi” er urealiserbare, altødelæggende fantomer. I stedet burde de enkelte folk på deres territorier stå sammen om deres kulturer og holde nedbrydende påvirkninger ude.

Herunder hører masseindvandringen. Til de indvandringsramte samfund vil Laguerre sige som lægen til den kroniske ryger: Din organisme bliver umærkeligt stadig dårligere, det er den sandsynlige, omend ikke 100% sikre følge af din uvane. Jeg advarer blot, du må selv bestemme... Diskussionen om masseindvandringen finder næsten kun sted på et kulturelt/moralsk plan, hvor der burde fokuseres på det efter al erfaring umulige ved et multietnisk samfund. Overalt viser begivenhederne, at den eneste måde at få et fredeligt samliv på er adskillelse af folkeslagene, uden at påtvinge hinanden fremmede løsninger. I den udstrækning, dette ville medføre “uretfærdigheder”, fortrækker Laguerre langt at støtte en uret fremfor en uorden.

En anden af de mange bagsider ved “fremskridts”-mentaliteten er ifølge Laguerre den stadig kortere tidshorisont, vi opererer med. I den franske by Questembert er der store handelsboder fra det 15. århundrede. Over 100 år før de blev bygget, fældede landbyboerne 500 egetræer, der skulle ligge og modne for at gøre bygningsværkerne uforgængelige. Hverken børn eller børnebørn ville få glæde af denne planlægning, men alligevel tænkte man så langt i datidens knaphedssamfund. I dag planlægges der ikke længere end til hurtigt profit eller næste valgdag.

Det er de intellektuelle eller rettere deres “kulturelle ideologi” i modsætning til det naturlige, der er skyldig. Troen på det tillærtes almagt over arven. Overtroen på uddannelsen og det deraf følgende “fremskridt” har til forøgelse af menneskelig lykke i alt væsentligt intet betydet. Tværtimod har de i den grad fjernet os fra den naturlige verden, at vi er på afgrundens rand. I de konstruktive indsatser i verden er de højtuddannede mærkeligt fraværende: Det tyske “Wirtschaftswunder” efter 1945 synes at have været så markant, netop fordi universiteterne og deres yngel lå i ruiner, uden magt til at forplumre. I dag er det derimod symptomatisk, anfører Laguerre, at mens det vrimer med rådgivere i gartneridrift, er det meget svært at få fat i en gartner. Teoretikerne og deres abstrakte, progressive og altid gode ideer forpuster luften overalt.

Det er også dem, der i Danmark står bag Politiken-mentaliteten og endda er frække nok til at hævde deres nedbrydende virksomheds uundgåelighed og nødvendighed. Kritikere, der stadig er bundet til jorden og virkeligheden, bliver arrogant slået i hovedet med en lærebog. Gid danskerne ville holde op med benovet at følge trop for i stedet at tro på deres egne øjne og ører - selv om det kan være svært.

Peter Neerup Buhl

Ny mødeunderholdning: PC-banko

Spilles til møder
med
politisk korrekte
talere

Plade 1

kulturmøde	forpligtelser	nydanskere	berigende
fremmedhad	integration	konventioner	humanistisk
ansvar	menneskesyn	snæversynet	farverig

Plade 2

ghetto	racisme	familiesammenhold	modbydelig
nazisme	minoriteter	nationalisme	svinehund
holocaust	anstændighed	diskrimination	etnisk

Mangfoldiggør spillepladerne og uddel dem til de fremmødte næste gang en person med et "humanistisk menneskesyn" skal holde tale.

Hver gang taleren nævner et af de anførte ord, sætter man et kryds i det pågældende felt. Når en plade er fuld, springer man op og råber "banko"!

Hvem kommer først?

God fornøjelse!

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Grundlovsmøde i Hillerød kl. 14

ved Henrik Søndergaard
tlf. 48 24 25 88.

Heldagsseminar i Roskilde

Oplysninger om sted hos
Harry Vinter, tlf. 46 36 66 66.

D. 17. juni

fra kl. 10.00 til kl. 22.00.

D. 18. juni

kigger vi sammen på Domkirken og
Vikingskibsmuseet

Sæt X i kalenderen!

Nærmere oplysninger om begge
arrangementer i næste nummer af
Danskeren.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kuponen bedes indsendt til:

DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.